

פרק 86

בחינת השערות מרובות

(כותרות עיתונים בינלאומיים ב-7 באפריל, 1992)

ידיעות טורונטו הקסומה:

כל הקסמהדרין הבריטי
מדווח שראה את 'הילד-שנשאר-בחיים'
מפחיד סוהרסן

מומחה ליצורים קסומים:
"עכשיו אתם סתם משקרים"

צרפת וגרמניה מאשימות את בריטניה
שהמציאה את כל הסיפור

העלון היומי למטיל הלחשים הניו-זילנדי:

מה הוציא מדעתה את הרשות המחוקקת הבריטית?
האם הממשלה שלנו הבאה בתור?

מומחים מונים 28 סיבות
להאמין שזה כבר קרה

מג אמריקאי:

שבט אנשי זאב הוא
הראשון ליישב את וואיומינג

הפקפקן:

מאלפוי נס מהוגוורטס
לאחר התעוררות כוחות ויליה

הנביא היומי:

תבסיסים משפטיים משחררים את
"המוגלגית המטורפת";
פוטר מאיים על משרד הקסמים
בתקיפת אזקבאן

ארבעתם נאספו פעם נוספת סביב שולחנו העתיק של מנהל הוגוורטס, עם המגירות בתוך המגירות בתוך מגירות שלו, בהן אוכסנו כל מסמכי העבר של הוגוורטס; האגדה מספרת שהמנהלת שהלה הלכה לאיבוד שם, ונמצאת שם עד היום, למעשה, ולא מרשה שיוציאו אותה עד שתסיים לארגן את המסמכים שלה. מינרווה לא ממש ציפתה לרשת את המגירות הללו ביום שבו תירש את השולחן הזה – אם מישהו מהם ישרוד.

אלבוס דמבלדור ישב מאחורי שולחנו, נראה חמור סבר ושקול.

סוורוס סנייפ עמד ליד אח הפלו הכבויה והאפר שבה, מרחף בצורה מבשרת רעות, כמו הערפד שהתלמידים שלו האשימו אותו שהוא מעמיד פנים שהוא.

עין-הזעם מודי היה אמור להצטרף אליהם, אך טרם הגיע.

והארי...

גופו הקטן והרזה של ילד, ישוב על משענת הכיסא שלו, כאילו האנרגיות שבו גדולות מכדי לאפשר ישיבה רגילה. פרצוף מקובע, שיער מיוזע, עיניים ירוקות דרוכות, ובתוך כל זה, קליע הברק המזוגזג של צלקתו שלא נרפאת. הוא נראה קודר יותר כעת; אפילו בהשוואה ללפני שבוע.

לרגע אחד מינרווה נזכרה בביקור שלה בסמטת דיאגון עם הארי, מה שנראה כאילו היה לפני עידן ועידנים. הילד הרציני הזה היה בתוך הארי, איכשהו, אפילו אז. זו לא הייתה לגמרי אשמתה, או אשמתו של אלבוס. אך עם זאת היה משהו עצוב במידה שלא תתואר בניגוד בין הילד הצעיר שפגשה לראשונה, ובין מה שבריטניה הקסומה עשתה ממנו. להארי מעולם לא הייתה ממש ילדות רגילה, היא הסיקה; ההורים המאמצים של הארי אמרו לה שהוא דיבר מעט ושיחק אף פחות עם ילדים מוגלגים. כאב לחשוב שלהארי יש אולי רק כמה חודשים לשחק עם הילדים האחרים בהוגוורטס, לפני שדרישות המלחמה יקחו את הכל. אולי ישנם פנים אחרות שהארי מציג לילדים בגילו, כשהוא לא מכניע את הקסמהדרין בכוח רצונו. אבל היא לא הצליחה שלא לדמיין את הילדות של הארי פוטר בתור עצי הסקה, ואותה ואת אלבוס מכניסים את ענפי העץ ללהבות, אחד אחרי השני.

"נבואות הן דברים מוזרים," אמר אלבוס דמבלדור. עיניו של הקוסם הזקן היו עצומות למחצה, כאילו בעייפות. "עמומות, לא ברורות, משמעות חומקת כמו מים בין אצבעות. נבואה היא עול תמידי, משום שאין בה תשובות, רק שאלות."

הארי פוטר ישב במתח. "המנהל דמבלדור," אמר הילד בדיוק כך, "החברים שלי סומנו כמטרות. הרמיוני גריינג'ר כמעט נשלחה לאזקבאן. המלחמה החלה, כפי שאמרת זאת. הנבואה של פרופסור טרלוני היא מידע מכריע בבחינת ההשערות שלי בנוגע למה שקורה. שלא לדבר על כמה זה מטופש – ומסוכן – שאדון האופל מכיר את הנבואה ואני לא."

אלבוס העיף בה מבט שואל וקודר, והיא הנידה בראשה בתשובה; תהא אשר תהא הדרך שבה הארי גילה שטרלוני ניבאה את הנבואה ושאדון האופל מכיר אותה, הוא לא שמע על כך ממנה.

"וולדמורט הלך אל תבוסתו מידיך בניסיונו להימנע מהנבואה הזו ממש," אמר אז הקוסם הזקן. "הידע שלו הביא רק רע. חשוב על כך היטב, הארי פוטר."

"כן, המנהל, אני מבין זאת. גם התרבות בבית שלי הייתה מבוססת על המסורת הספרותית של נבואות המגשימות את עצמן ונבואות שלא מפורשות כהלכה. אני אפרש בזהירות, אל חשש. אבל כבר ניחשתי לא מעט. האם בטוח יותר בשבילי לעבוד עם ניחושים חלקיים?"

זמן חלף.

"מינרווה," אמר אלבוס. "אם תואילי."

"זה..." היא החלה. המילים הגיעו לגרונה בהיסוס; היא לא הייתה שחקנית. היא לא הייתה מסוגלת לחקות את הנימה העמוקה והמצמררת של הנבואה המקורית; אך עם זאת נראה כאילו הנימה הזו נשאה את כל המשמעות. "זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרב ובא... הם שחמקו ממנו כבר שלוש פעמים, להם יוולד הוא בשלהי החודש השביעי..."

"אדון האופל יסמן אותו כשווה לו," נשמע קולו של סוורוס סנייפ, גורם לה לקפוץ בביסאה. המורה לשיקויים עמד ליד האח, גבוה ומאיים. "אך ברשותו יעמוד כוח שאדון האופל אינו מכיר... *and either must destroy all but a remnant of the other, for those two different spirits cannot exist in the same world*."

את השורה האחרונה סוורוס אמר בנימה מבשרת רעות שכזו שהיא הצטמררה עד לשד עצמותיה; זה היה כמעט כמו לשמוע את סיביל טרלוני.

הארי הקשיב במצח מקומט. "אתה יכול לחזור על זה?" שאל הארי.

"זה שבכוחו להביס את אדון האופל קרב ובא, הם שחמקו ממנו שלוש פעמים, להם יוולד בשלהי החודש השביעי -"

"בעצם, חכה רגע, אתה יכול לרשום את זה? אני צריך לנתח את זה בזהירות -"

זה נעשה, אלבוס וסוורוס צופים שניהם בקלף כמו ניצים, כאילו לוודא ששום יד נעלמה לא מושטת וגונבת את המידע.

"בואו נראה..." אמר הארי. "אני זכר ונולדתי ב-31 ביולי, יש. אכן הבסתי את אדון האופל, יש. כינוי גוף מעורפל בשורה השנייה, אבל עוד לא נולדתי אז קשה לראות איך ההורים שלי חמקו ממני כבר שלוש פעמים. הצלקת הזו היא מועמד ברור לסימן..." הארי נגע במצחו. "ואז יש את הכוח שאדון האופל לא מכיר, שכנראה מתייחס לרקע המדעי שלי -"

"לא," אמר סוורוס.

הארי הביט במורה לשיקויים בהפתעה.

עיניו של סוורוס היו עצומות, פניו מכווצות בריכוז. "אדון האופל מסוגל לרכוש את הכוח הזה בכך שיקרא את אותם הספרים כמוך. אבל הנבואה לא אמרה, כוח שלא ברשותו של אדון האופל. אפילו לא, כוח שלא יכול

להיות של אדון האופל. היא דיברה על כוח שאדון האופל לא מכיר... זה יהיה משהו זר לו יותר מחפצים מוגלגיים. משהו שהוא אולי לא מסוגל להבין כלל, אפילו לאחר שראה זאת..."

"מדע זה לא שק של טריקים טכנולוגיים", אמר הארי. "זה לא כמו הגרסה המוגלגית לשרביט. זה אפילו לא ידע כמו לשנן את הטבלה המחזורית. זו צורה שונה של חשיבה."

"ייתכן..." מלמל המורה לשיקויים, אבל קולו היה ספקני.

"עניין מסוכן הוא", אמר אלבוס, "לקרוא יותר מדי בנבואה, אפילו אם שמעת אותה בעצמך. אלה דברים של תסכול יוצא דופן."

"כך אני רואה", אמר הארי. ידו עלתה ושפשפה את הצלקת שעל מצחו. "אבל... אוקיי, אם זה באמת כל מה שאנחנו יודעים... תראה, אני פשוט אומר את זה. איך אתה יודע שאדון האופל באמת שרד?"

"מה?" היא קראה. אלבוס פשוט נאנח ונשען לאחור בכיסא המנהל העצום.

"טוב", אמר הארי, "דמייני לעצמך איך הנבואה נשמעה כשנחזתה. את-יודעת-מי שומע על הנבואה, וזה נשמע כאילו נועדתי לגדול ולמוטט את שלטונו. ששנינו מיועדים לערוך קרב אחרון שבו either of us must destroy all but a remnant of the other. אז את-יודעת-מי תוקף את מכתש גודריק ומיד מובס, מותר מאחור שריד כלשהו שהוא אולי נשמתו חסרת הגוף ואולי לא. אולי אוכלי המוות הם השריד שלו, או האות האפל. יכול להיות שהנבואה הזו כבר התגשמה, זה מה שאני אומר. אל תבינו אותי לא נכון - אני מבין שהפרשנות שלי נשמעת מאולצת. הניסוח של טרלוני לא נשמע טבעי לתיאור רק האירועים שקרו היסטורית ב-31 באוקטובר, 1981. לתקוף תינוק ושהלחש יחזור בחזרה אליך זה לא משהו שהיית קוראת לו 'כוח להביס'. אבל אם את חושבת על הנבואה כמדברת על אחד מעתידיים אפשריים, שרק אחד מהם קרה בליל כל הקדושים, אז יכול להיות שהנבואה כבר התגשמה."

"אבל -" פלטה מינרווה. "אבל הפשיטה על אזקבאן -"

"אם אדון האופל שרד, אז בטח, הוא החשוד הסביר ביותר בבריחה מאזקבאן", אמר הארי בקול שקול. "את אפילו יכולה לומר שהבריחה מאזקבאן מהווה ראיה בייסיאנית להישרדות של אדון האופל, משום שבריחה מאזקבאן סבירה יותר בעולמות בהם הוא חי מאשר בעולמות בהם הוא מת. אבל זו לא ראיה בייסיאנית חזקה. זה לא משהו שלא יכול לקרות אלא אם אדון האופל חי. פרופסור קווירל, שלא התחיל מההנחה שאת-יודעת-מי עדיין בסביבה, לא התקשה לחשוב על הסבר משלו. בעיניו, ברור שקוסם חזק כלשהו עשוי לרצות את בלטריקס משום שהיא יודעת סוד כלשהו של אדון האופל, כמו ידע קסום שגילה רק לה. ההסתברות הפריורית שמישהו ישרוד את המוות של הגוף שלו נמוכה מאוד, אפילו אם זה אפשרי בקסם. לזכר הזמן זה לא קורה. אז אם זו רק הבריחה מאזקבאן... אני מוכרח לומר שמבחינה רשמית זו לא ראיה בייסיאנית מספקת. חוסר-הסבירות של הראיה בהנחה שהשערה שגויה לא פרופורציונלית לחוסר הסבירות הפריורי של ההשערה."

"לא", אמר סוורוס בקול שטוח. "הנבואה עוד לא התגשמה. הייתי יודע אם זה היה כך."

"אתה בטוח בזה?"

"כן, פוטר. אם הנבואה כבר התגשמה, הייתי מבין אותה! שמעתי את מילותיה של טרלוני, אני זוכר את קולה של טרלוני, ואם הייתי שומע על האירועים שתואמים לנבואה, הייתי מזהה אותם. מה שכבר קרה... לא מתאים." המורה לשיקויים דיבר בביטחון.

"אני לא בטוח לגמרי מה לעשות עם האמירה הזו," אמר הארי. ידו עלתה לשפשף את מצחו בהיסח הדעת. "אולי זה רק שמה שאתה חושב שקרה לא מתאים, וההיסטוריה האמיתית שונה..."

"וולדמורט חי," אמר אלבוס. "ישנן ראיות אחרות."

"כמו?" תשובתו של הארי הייתה דרוכה.

אלבוס היסס. "ישנם טקסים נוראים באמצעותם קוסמים שבו מהמוות," אמר אלבוס לאיטו. "זאת כל אחד יכול להסיק מההיסטוריה ומאגדות. אך עם זאת הספרים הללו נעלמו, לא הצלחתי למצוא אותם; היה זה וולדמורט שלקח אותם, אני משוכנע -"

"אז אתה לא יכול למצוא ספרים על אלמוות, וזה מוכיח שהם אצל אתה-יודע-מי?"

"אכן," אמר אלבוס. "ישנו ספר מסוים - לא אחזור על שמו בקול רם - שחסר ממדור הספרים המוגבלים בספריית הוגוורטס. מגילה עתיקה שהייתה אמורה להיות בבורגין וברקס, ובמקומה נותר רק מקום ריק על מדף, לסמן היכן הייתה - "הקוסם הזקן עצר. "אבל אני מניח," אמר הקוסם הזקן, כאילו לעצמו, "שאתה תאמר שהעובדה שוולדמורט ניסה להפוך את עצמו לבן אלמוות, לא מוכיחה שהצליח..."

הארי נאנח. "הוכחה, המנהל? ישנן רק הסתברויות. אם ישנם ספרים מוכרים וספציפיים על טקסי אלמוות שנעלמו, זה מגדיל את ההסתברות שמישהו ניסה טקס כזה. מה שבתורו מגדיל את ההסתברות שאדון האופל שרד את מותו. זאת אני מוכן לומר, ותודה לך על שנידבת את העובדה. השאלה היא האם ההסתברות הפריורית גדלה מספיק."

"וודאי," אמר אלבוס בשקט, "אם אתה מוכן לומר שישנו אפילו סיכוי שוולדמורט שרד, שווה להישמר מפני זה?"

הארי היטה את ראשו. "כפי שאמרת, המנהל. אם כי כשההסתברות קטנה מספיק, ישנה שגיאה גם בהתעסקות אובססיבית בה... בהינתן שספרים על חיי אלמוות נעלמו, ושהנבואה הזו תישמע קצת יותר טבעית אם היא מתייחסת לקרב עתידי שלי ושל אדון האופל, אני מסכים שקיימת אפשרות סבירה שאדון האופל חי, לא רק אפשרות. אבל יש להתחשב גם באפשרויות סבירות אחרות - ובעולמות הסבירים שבהם אתה-יודע-מי לא חי, מישהו אחר הפליל את הרמיוני."

"טיפשות," אמר סוורוס בקול רך. "טיפשות גמורה. האות האפל לא דהה, וכך גם כוח אדונו."

"אתה רואה, לזה אני מתכוון כשאני אומר ראייה בייסיאנית לא מספקת מבחינה פורמלית. נכון, זה נשמע קודר ומבשר רעות והכל, אבל האם זה עד כדי כך לא סביר שאות קסום ישרוד אחרי שהיוצר שלו מת? נניח שהאות בטוח יישאר כל עוד המודעות של אדון האופל ממשיכה לחיות, אבל אפריורי ניחשנו רק עשרים אחוז שהאות האפל ימשיך להתקיים אחרי שאדון האופל ימות. אז התצפית, 'האות האפל לא דהה' סבירה פי חמש שתקרה בעולמות שבהם חי האופל מאשר בעולמות שבהם אדון האופל מת. האם זה פרופורציוני לחוסר-הסבירות הפריורי של חיי אלמוות? בואו נגיד שהסיכויים הפריוריים הם מאה לאחד נגד ההישרדות של אדון האופל. אם סביר פי מאה שההשערה שגויה מאשר שהיא נכונה, ואז אתה רואה ראייה שסבירה פי חמש אם ההשערה נכונה מאשר שגויה, אתה צריך לעדכן את האמונה שלך בסיכויי ההשערה כך שיהיו עשרים לאחד כנגד הנכונות שלה.

סיכויים של מאה לאחד, כפול יחס סבירות של אחד לחמש, שווים לסיכויים של עשרים לאחד שאדון האופל מת
”_

”מאיפה אתה מביא את המספרים האלה, פוטר?”

”זו אכן חולשה של השיטה,“ אמר הארי בנכונות. ”אבל מה שאני מנסה לומר איכותנית הוא שהתצפית, האות האפל לא דהה, לא מהווה תמיכה מספקת להשערה, אדון האופל בן אלמוות. הראיה לא יוצאת דופן באותה מידה כמו הטענה. הארי עצר. ”שלא להזכיר את העובדה שאפילו אם אדון האופל חי, הוא לא מוכרח להיות זה שהפליל את הרמיוני. אדם ערמומי אמר פעם, יכול להיות יותר מזומם אחד ויותר ממזימה אחת.“

”כמו המורה להתגוננות מפני כוחות האופל,“ אמר סוורוס בחיוך דק. ”אני מניח שעליי להסכים שהוא חשוד. גם בשנה שעברה זה היה המורה להתגוננות, אחרי הכל; ובשנה שלפני, ובשנה שלפני.“

עיניו של הארי ירדו בחזרה אל הקלף שבחיקו. ”הבה נתקדם. האם אנחנו בטוחים שהנבואה מדויקת? אף אחד לא התעסק עם הזיכרון של פרופסור מקגונגל, ערך או הוריד שורה?”

אלבוס עצר, ואז דיבר באיטיות. ”ישנו לחש גדול על כל בריטניה, שמתעד כל נבואה שנאמרת בגבולותינו. הן מתועדות עמוק מתחת לאולם עתיק-היומין של הקסמהדרין, במחלקת המסתורין.“

”אולם הנבואה,“ לחשה מינרווה. היא קראה על המקום הזה, נאמר שהוא חדר גדול עם מדפים מלאים בכדורים זוהרים, אחד אחרי השני לאורך השנים. מרלין עצמו בנה אותו, כך נאמר; הסטירה האחרונה בפני הגורל של גדול הקוסמים. לא כל הנבואות גרמו לטוב; ומרלין רצה שלפחות אלה עליהם דובר בנבואה ידעו מה דובר בנבואה. זה היה הכבוד שמרלין רחש לרצון החופשי שלהם, שהגורל לא ישלוט בחייהם מבחוץ, ללא ידיעתם. לאלה המוזכרים בנבואה יגיע בריחוף כדור זוהר, והם ישמעו את קולו האמיתי של הנביא. אחרים שינסו לגעת בכדור יצאו מדעתם, כך נאמר – או אולי פשוט יתפוצץ להם הראש, האגדות לא היו ברורות בנקודה הזו. לא משנה מה הייתה כוונתו המקורית של מרלין, השוואיסטים לא נתנו לאיש להיכנס, למיטב ידיעתה. מעשי קוסמים עתיקים ציין שהשוואיסטים גילו שלגלות למושאי נבואה על הנבואות שלהם יכול להפריע לחוזים לשחרר את הלחצים הזמניים שהם משחררים; ולכן יורשי מרלין חתמו את האולם שלו. מינרווה חשבה לזהות (כעת לאחר שבילתה כמה חודשים בסביבתו של מר פוטר) איך מישוהו יכול היה לדעת את זה; אבל היא ידעה שמוטב לה לא לשאול את אלבוס, למקרה שאלבוס ינסה לספר לה. מינרווה האמינה באמונה שלמה שאתה צריך לדאוג בנוגע לזמן רק אם אתה שוען.

”אולם הנבואה,“ אישר אלבוס בקול נמוך. ”אלה אשר דובר עליהם בנבואה יכולים ללכת להקשיב לנבואה שם. האם אתה מבין את ההשלכה, הארי?”

הארי קימט את מצחו. ”טוב, אני יכול לשמוע אותה, או אדון האופל... או, ההורים שלי. הם שחמקו ממנו שלוש פעמים. הם גם מוזכרים בנבואה, אז הם גם יכולים לשמוע את ההקלטה?”

”אם ג'יימס ולילי שמעו משהו שונה ממה שמינרווה דיווחה,“ אמר אלבוס בשוויון נפש, ”הם לא אמרו לי זאת.“

”לקחת את ג'יימס ולילי לשם?“ אמרה מינרווה.

”פוקס יכול להגיע למקומות רבים,“ אמר אלבוס. ”אל תחשבי על זה.“

הארי הביט ישירות באלבוס. ”האם אני יכול ללכת למחלקת המסתורין הזו ולשמוע את הנבואה? הנימה המקורית של הקול עשויה להועיל, ממה ששמעתי.“

אור נצנץ מההשתקפות של משקפי חצי-הסהר כשהקוסם הזקן הניד בראשו. "אינני חושב שיהיה זה נבון," אמר אלבוס, "מסיבות שמעבר לברורות מאליהן. הוא מסוכן, המקום שמרלין יצר; מסוכן יותר לאנשים מסוימים מאשר לאחרים."

"אני מבין," אמר הארי בקול נטול נימה, והשפיל את מבטו שוב אל הקלף. "אני אתייחס לנבואה כמדויקת לעת עתה. החלק הבא אומר שאדון האופל סימן אותי כשווה לו. יש למישהו רעיון מה זה אומר בדיוק?"

"זה בטח לא אומר," אמר אלבוס, "שאתה מוכרח לחקות את דרכיו בצורה כלשהי."

"אני לא אִידיוט, המנהל. מוגלים הבינו דבר או שניים בנוגע לפרדוקסים, גם אם זה הכל תיאורטי בשבילם. אני לא אשליך את המוסר שלי רק משום שאות מהעתיד טוען שזה מה שהולך לקרות, משום שאז זה הופך לסיבה היחידה שבגללה זה קרה מלכתחילה. אבל בכל זאת, מה זה כן אומר?"

"אני לא יודע," אמר סוורוס.

"גם אני לא," היא אמרה.

הארי הוציא את שרביטו, הפך אותו בידיו, מביט בעץ בהרהור. "עשרים ושמונה סנטימטרים, צינית, עם ליבה של עוף חול." אמר הארי. "ועוף-החול שהעניק נוצה מזנבו לשרביט הזה העניק רק אחת נוספת, שמר... מה היה שמו, אוליב-משהו... הכין ממנה ליבה לשרביט של אדון האופל. ואני לחשנן. זה נראה כמו הרבה צירופי מקרים כבר אז. ועכשיו אני מגלה שיש נבואה שאומרת שאני אהיה שווה לאדון האופל."

עיניו של סוורוס היו מהורהרות; מבטו של המנהל היה סתום.

"יכול להיות," אמרה מינרווה בהיסוס, "שאתם-יודעים-מי - שוולדמורט - העביר חלק מהכוחות שלו למר פוטר, בלילה שהעניק לו את הצלקת הזו? לא משהו שהתכוון לעשות, בוודאי. אבל עדיין... אני לא רואה איך מר פוטר יכול להיות שווה לו, אם יש לו פחות קסם מלאדון האופל..."

"אה," אמר הארי, עדיין מביט בהרהור בשרביט שלו. "אני אלחם באדון האופל בלי שום קסם אם אצטרך. הומו סאפיינס לא נהפכו למין השליט על כוכב הלכת בכך שהיו להם את הטפרים החדים ביותר או את השריון הקשה ביותר - אם כי אני מניח שקוסמים עשויים שלא להבין את הנקודה הזו. עדיין, מתחת לכבודי כבן אדם לפחד ממשהו שלא חכם יותר ממני; וממה ששמעתי, בתחום הספציפי הזה אדון האופל לא היה מאוד מפחיד."

המורה לשיקויים דיבר, קולו עוטה מעט מהלגלוג המזלזל הרגיל שלו. "אתה חושב את עצמך חכם יותר מאדון האופל, פוטר?"

"כן, למעשה," אמר הארי, מפשיל את שרוול גלימותיו השמאלי לחשוף את מרפקו. "הו, זה מזכיר לי! בואו נוודא שלאיש כאן אין את הקעקוע הגלוי במקום הסטנדרטי והקל לבדיקה שמסמן אותו כמרגל סודי של האויב."

אלבוס היסה את המורה לשיקויים בתנועה לפני שיאמר משהו חורף. "אמור לי, הארי," אמר אלבוס, "איך אתה היית יוצר את האות האפל?"

"במקום לא סטנדרטי," אמר הארי מייד, "במקום שלא ניתן למצוא בקלות בלי מבוכה ועניין, אם כי כמובן שמישהו מודע לבטיחות יבדוק בכל מקרה. לעשות אותו קטן יותר, אם אפשר. לשים עליו קעקוע לא-קסום כדי להסתיר את הצורה המדויקת - יותר טוב, לכסות אותו עם שכבת עור מזויף -"

"ערמומי בהחלט," אמר אלבוס. "אבל אמור לי, נניח שאתה יכול ליצור אילו תנאים שאתה רוצה לאות, לגרום לו לדהות או להופיע כרצונך. מה היית עושה אז?"

"עושה אותו בלתי נראה תמיד," אמר הארי בנימה של מישהו שאומר את המובן מאליו. "אתה לא רוצה שיהיה הבדל ניתן לגילוי בין מרגל ללא-מרגל."

"נניח שאתה ערמומי אף יותר," אמר אלבוס. "אתה אשף תרמיות, אשף הונאות, ואתה מנצל את יכולותיך עד תום."

"טוב -" הילד נעצר, מקמט את מצחו. "זה נראה מסובך שלא לצורך, יותר כמו טקטיקה שנבל ישתמש בה במשחק תפקידים מאשר משהו שהיית מנסה בחיים האמיתיים. אבל אני מניח שאתה יכול לשים אותות אפלים מזויפים על אנשים שהם לא באמת אוכלי מוות, ולהשאיר את האותות האפלים על אוכלי המוות האמיתיים בלתי נראים. אבל ישנה שאלה למה שאנשים יתחילו להאמין מלכתחילה שהאות האפל מזהה אוכלי מוות... אני צריך לחשוב על זה חמש דקות לפחות, אם אני עומד לקחת את הבעיה ברצינות."

"אני שואל אותך זאת," אמר אלבוס, "משום שאכן ביצעתי בדיקות כאלה, בימים הראשונים של המלחמה. המסדר שרד את האיוולת שלי רק משום שאלאסטור לא בטח בזרועות החשופות שראינו. חשבתי, לאחר מכן, שנושאי האות יכולים להסתיר או לחשוף אותו כרצונם. אך עם זאת כאשר הבאנו את איגור קרקרוף בפני הקסמהדרין, האות היה גלוי על זרועו, למרות מאמציו להצהיר על חפותו. איני יודע מה הכלל האמיתי השולט באות האפל. אפילו סוורוס עדיין כבול על ידי האות שלו לא לגלות את הסודות למי שלא מכיר אותם."

"הו, טוב, זה הופך את זה לברור," אמר הארי מיד. "רגע, עצור - היית אוכל מוות?" הארי העביר את מבטו אל סוורוס.

סוורוס השיב לו חיוך דק. "הייתי ועודני, ככל שזה נוגע להם."

"הארי," אמר אלבוס, עיניו מרוכזות רק בילד. "למה אתה מתכוון, זה הופך את זה לברור?"

"מבוא לתורת האינפורמציה," אמר הילד בנימת הרצאה. "לצפות במשתנה X מעביר מידע בנוגע למשתנה Y אם ורק אם למצבים השונים של X יש הסתברויות שונות בהינתן מצבים שונים של Y. ברגע שאתה שומע על משהו שמבדיל בין מרגל ולא-מרגל, אתה מיד צריך לחשוב לנצל את זה כדי להבחין בין מרגלים ללא-מרגלים. באופן דומה, כדי להבחין בין מציאות לשקרים, אתה צריך תהליך שמתנהג שונה בנוכחות אמיתות ושקרים - זו הסיבה ש'אמונה' לא עובדת בקריטריון מבחין, בעוד 'ערוך תחזיות ניסיוניות ובחן אותן' כן עובד. אתה אומר שמישהו עם האות האפל לא יכול לגלות את הסודות שלו למישהו שלא יודע אותם כבר. אז כדי לגלות איך האות האפל עובד, תרשום כל דרך שאתה מסוגל לדמיין שבה האות האפל עשוי לעבוד, ואז תצפה בפרופסור סנייפ מנסה לומר את כל הדברים האלה למשתף פעולה - אולי אחד שלא יודע על מה הניסוי - אני אסביר על חיפוש בינארי אחר כך כך שתוכל לשחק עשרים ואחת שאלות כדי לצמצם דברים - ומה שהוא לא יכול לומר זו האמת. השתיקה שלו תהיה משהו שמתנהג בצורה שונה בנוכחות אמירות אמיתיות בנוגע לאות ביחס לאמירות שקריות, אתה מבין."

הפה של מינרווה היה פעור לרווחה, היא הבינה; היא סגרה אותו במהירות. אפילו אלבוס נראה מופתע.

"ואחרי זה, כמו שאמרתי, כל הבדל התנהגותי בין מרגלים ללא-מרגלים יכול לשמש לזהות מרגלים. ברגע שגילית לפחות סוד אחד של אדון האופל שצונזר בקסם של האות האפל, אתה יכול לבחון את קיום האות האפל על מישהו בכך שתראה האם הוא יכול לגלות את הסוד הזה למישהו שלא יודע אותו כבר -"

"תודה לך, מר פוטר."

כולם הביטו בסוורוס. המורה לשיקויים התיישר, שיניו נחשפו בהעוויית פנים של ניצחון כועס. "המנהל, אני יכול לדבר כעת בחופשיות על האות. אם אנחנו יודעים שנתפסנו כאוכלי מוות, בפני אחרים שעוד לא ראו את זרועותינו החשופות, האות שלנו מתגלה בין אם אנחנו רוצים ובין אם לאו. אבל אם הם כבר ראו את זרועותינו החשופות, הוא לא מתגלה; גם לא אם אנחנו רק נבדקים בחשד להיותנו אוכלי מוות. כך האות האפל מזהה אוכלי מוות – אך רק כאלה שכבר נתפסו, אתה מבין."

"אה..." אמר אלבוס. "תודה לך, סוורוס." הוא עצם את עיניו לרגע קצר. "זה אכן יסביר מדוע בלק חמק אפילו מעינו של פיטר... אה, טוב. והמבחן שהארי הציע?"

המורה לשיקויים הניד בראשו. "אדון האופל אינו שוטה, על אף השיגיונות של פוטר. ברגע שאוכלי מוות חושדים במבחן כזה, האות האפל מפסיק לכבול את לשונותינו. אך עם זאת לא הייתי יכול לרמוז על האפשרות הזו, רק להמתין שאחר יסיק אותה." חיוך דק נוסף. "הייתי מעניק לך נקודות בית רבות, מר פוטר, אם זה לא היה מסכן את סיפור הכיסוי שלי. אבל כפי שאתה רואה, אדון האופל ערמומי למדי." מבטו של סוורוס נעשה מרוחק. "הו", התנשם סוורוס, "הוא היה בהחלט ערמומי ביותר..."

הארי פוטר ישב דומם לרגע ארוך.

ואז –

"לא", אמר הארי. הילד הניד בראשו. "לא, לא יכול להיות שזה באמת נכון. ראשית כל, אנחנו מדברים על חידה לוגית שתופיע בפרק הראשון של ספר של ריימונד סמוליאן, לא קרוב לרמה של מה שמדענים מוגלגים עושים למחיתם. ושנית כל, למיטב ידיעתי לקח לאדון האופל חמישה חודשים לחשוב להמציא את החידה שפתרתי הרגע בחמש שניות –"

"האם זה כה בלתי נתפש בשבילך, הארי פוטר, שמישהו יכול להיות אינטליגנטי כמותך?" בקולו של המורה לשיקויים הייתה יותר סקרנות מאשר בוז.

"זה נקרא שיעור בסיס, פרופסור סנייפ. הראיות מתאימות במידה שווה להשערה שאדון האופל המציא את החידה הזו במהלך חמישה חודשים או במהלך חמש שניות, אבל בכל אוכלוסייה נתונה יהיו הרבה יותר אנשים שיכולים לעשות את זה בחמישה חודשים מאשר בחמש שניות..." הארי הצמיד יד למצחו שוב. "לעזאזל, איך אני יכול להסביר את זה? אני מניח, מנקודת המבט שלך, שאדון האופל המציא חידה מתחכמת ואני פתרתי אותה וזה גורם לנו להיראות שוויים."

"אני זוכר את שיעור השיקויים הראשון שלך", אמר המורה לשיקויים ביובש. "אני חושב שיש לך עוד לאן לשאוף."

"הירגע, סוורוס", אמר אלבוס. "הארי כבר השיג יותר מכפי שאתה יודע. אך עם זאת אמור לי, הארי – למה אתה מאמין שאדון האופל פחות ממך? אין ספק שהנשמה שלו פגומה בדרכים רבות. אבל ערמומיות מול ערמומיות – אתה עוד לא מוכן להתמודד מולו, למיטב שיפוטי; ואני יודע את כל רשימת מעלליך."

הדבר המתסכל בשיחה הזו היה שהארי לא יכול לומר את הסיבות האמיתיות לחוסר ההסכמה שלו, מה שהפך כמה עקרונות יסוד של שיח קואופרטיבי.

הוא לא יכול היה להסביר איך בלטרקס באמת נלקחה מאזקבאן - לא על ידי אתה-יודע-מי בצורה כלשהי, אלא באמצעות התבונה המשולבת של הארי ופרופסור קוורל.

הארי לא רצה לומר בפני פרופסור מקגונגל שהקיום של נזק מוחי מרמז שאין כזה דבר נשמות. מה שהופך טקס אלמוות מוצלח... טוב, לא לבלתי אפשרי, הארי בהחלט התכוון לפלס דרך לאלמוות קסום יום אחד, אבל זה יהיה הרבה יותר קשה וידרוש הרבה יותר תושייה מאשר פשוט לכבול נשמה-קיימת לתפילין ליץ'. מה ששום קוסם אינטליגנטי לא היה מנסה לעשות מלכתחילה, אם הוא יודע שהנשמה שלו בת אלמוות.

והסיבה האמיתית שהארי ידע שאדון האופל לא יכול להיות כזה חכם... טוב... אין שום דרך לומר את זה עם טאקט, אבל...

הארי היה בבינוס של הקסמהדרין. הוא ראה את 'אמצעי הבטיחות' הנלעגים, אם אפשר לקרוא להם ככה, ששומרים על הקומות הנמוכות ביותר במשרד הקסמים. אפילו לא הייתה להם מפולת הגנב כמו שהייתה לגובלינים כדי לשטוף פולימיצי וקללות אימפריוס של אנשים שנכנסים לגרינגוטס. נתיב ההשתלטות המתבקש הוא להטיל אימפריוס על שר הקסמים ועל כמה ראשי מחלקות, ולשלוח רימון יד בדואר ינשופים לכל מי שחזק מדי לאימפריוס. או לשלוח להם גז מעלף, אם אתה צריך אותם בחיים ובמצב של מוות חי כדי לקחת מהם שערות לשיקויי פולימיצי. ביאור-הכרה, זיכרונות מזויפים, לחש הקונפונדוס - זה מגוחך, עולם הקסמים רווי בדרכים לרמות. הארי אולי לא יעשה את הדברים האלה בעצמו, במהלך ההשתלטות שלו על בריטניה, מאחר והוא מוגבל על ידי מוסר... טוב, הארי אולי יעשה חלק מהדברים הפחותים, משום שפולימיצי או קונפונדוס זמני או ביאור-הכרה במצב קריאה-בלבד כולם נשמעים טובים בהרבה מעוד יום של אזקבאן... אבל...

אם הארי לא היה מוגבל על ידי מוסר, ייתכן שהיה מוחק את החלקים המרושעים של הקסמהדרין כבר היום; בכוחות עצמו, משתמש רק בכוח הקסם של תלמיד שנה ראשונה, משום שהיה חכם מספיק להבין סוהרסנים. אם כי ייתכן שהארי לא היה נמצא בעמדה פוליטית מזהירה לאחר מכן, חברי הקסמהדרין שישרדו עשויים לחשוב שקל וזול להוקיע את פעולותיו משיקולי יח"צ ולגנות אותו, אפילו אם החכמים יבינו שזה למען טובת הכלל... אבל עדיין.

אם אתה לא מוגבל כלל על ידי מוסר, חמוש בסודות העתיקים של סלזאר סלית'רין, יש לך עשרות תומכים חזקים כולל לוציוס מאלפוי, ולקח לך יותר מעשר שנים להיכשל במיטוט ממשלת בריטניה הקסומה, זה אומר שאתה טיפש.

"איך אני יכול לנסח זאת..." אמר הארי. "תראה, המנהל, יש לך מוסר, ויש הרבה טקטיקות שלא תשתמש בהן משום שאתה לא מרושע. ואתה נלחמת באדון האופל, קוסם חזק ביותר שלא היה מוגבל ככה, והחזקת מעמד בכל זאת. אם אתה-יודע-מי היה סופר-חכם בנוסף לזה, הייתם מתים. כולכם. הייתם מתים מיד -"

"הארי," אמרה פרופסור מקגונגל. קולה רעד. "הארי, כמעט כן מתנו כולנו. יותר מחצי ממסדר עוף-החול מת. אלמלא אלבוס - אלבוס דמבלדור, הקוסם הגדול ביותר מזה מאתיים שנה, הארי - בוודאי היינו נהרגים."

הארי העביר יד על מצחו. "אני מצטער," אמר הארי. "אני לא מנסה להקטין את מה שעברתם. אני יודע שאתם-יודעים-מי היה קוסם אופל מרושע לגמרי ועם עשרות תומכים חזקים, וזה... רע, כן, בהחלט רע. זה פשוט..." כל זה לא קרוב להיות באותה הסקאלה כמו אויב חכם, שפשוט יצור בשינוי-צורה טוקסין בוטולינום ויגניב מיליונית גרם לספל התה שלכם. האם יש דרך בטוחה להעביר את הנקודה בלי לדבר על דברים ספציפיים? הארי לא היה מסוגל לחשוב על כזו.

"בבקשה, הארי," אמרה פרופסור מקגונגל. "בבקשה, הארי, אני מתחננת בפניך - קח את אדון האופל ברצינות! הוא יותר מסוכן -" המכשפה המבוגרת נראתה כאילו היא מתקשה למצוא את המילים. "הוא הרבה יותר מסוכן משינוי-צורה."

הגבות של הארי עלו לפני שהספיק לעצור את עצמו. גיחוך מרושע נשמע מכיוונו של סוורוס סנייפ.

אממ, אמר קול רייבנקלו בתוכו. אממ, ברצינות, פרופסור מקגונגל צודקת, אנחנו לא מתייחסים לזה ברצינות כמו שהיינו מתייחסים לבעיה מדעית. הדבר הקשה הוא להגיב בצורה כלשהי למידע חדש, במקום פשוט לזרוק אותו מהחלון. כרגע זה נראה כאילו לא שינינו אמונה בכלל אחרי שנתקלנו בטיעון חדש ולא צפוי. הביטול שלנו את אדון האופל כאיום רציני בוסס במקור על העובדה שהאות האפל טיפשי בבירור. יידרש מאמץ ממוקד לבטל את העדכון ולחשוך בכל הדרך המחשבתית שעשינו בהתבסס על ההנחה השגויה הזו, ואנחנו לא משקיעים את המאמץ הזה עכשיו.

"בסדר," אמר הארי, בדיוק כשפרופסור מקגונגל נראתה כאילו היא עומדת לדבר שוב. "בסדר, כדי לקחת את זה ברצינות, אני צריך לעצור ולחשוב לחמש דקות."

"אנא עשה זאת," אמר אלבוס דמבלדור.

הארי עצם את עיניו.

הצד הרייבנקלואי שלו התפצל לשלושה.

הערכת הסתברות, אמר רייבנקלו אחד, שתפקד כבורר. לכך שאדון האופל חי, וחכם כמונו, ולפיכך מהווה סיכון ממשי.

למה כל האויבים שלו לא מתים כבר? שאל רייבנקלו שתיים, שהיה התובע.

הערה, אמר רייבנקלו אחד, כבר חשבנו על הטיעון הזה אז אנחנו לא יכולים להשתמש בו לשנות אמונה שוב כל פעם שאנחנו חוזרים עליו.

אבל מה הפגם בהיגיון? שאל רייבנקלו שתיים. בעולמות שבהם יש לורד וולדמורט חכם, כל חברי מסדר עוף-החול מתו בחמש השניות הראשונות של המלחמה. העולם לא נראה ככה, ולכן אנחנו לא חיים בעולם כזה. מש"ל.

האם זה באמת ודאי? שאל רייבנקלו שלוש, שמונה לתפקיד ההגנה. אולי יש סיבה כלשהי שבגללה לורד וולדמורט לא נתן אז את כל מה שהיה לו -

כמו מה? דרש רייבנקלו שתיים. בנוסף, יהיה מה שיהיה התירוץ שלך, אני דורש שההסתברות של ההשערה שלך תיענש בהתאם לסיבוכיות הגדולה שלה -

תן לשלוש לדבר, אמר רייבנקלו אחד.

אוקיי... תראו, אמר רייבנקלו שלוש. דבר ראשון, אנחנו לא יודעים שאפשר להשתלט על משרד הקסמים בעזרת שליטה מוחית ותו לא. אולי בריטניה הקסומה היא בעצם אוליגרכיה ואתה צריך מספיק כוח צבאי כדי לאיים על ראשי המשפחות שיתמכו בך -

תטיל אימפריוס גם עליהם, התערב רייבנקלו שתיים.

- ולאוליגרכים יש מפולת הגנב בכניסה לבתים שלהם -

עונש על מורכבות! צעק רייבנקלו שתיים. עוד אפיציקלים!

- הו, תהיה הגיוני, אמר רייבנקלו שלוש. לא באמת ראינו מישהו משתלט על משרד הקסמים עם שתי קללות אימפריוס ממוקמות היטב. אנחנו לא יודעים אם באמת ניתן לעשות את זה בכזו קלות.

אבל, אמר רייבנקלו שתיים, אפילו כשאנחנו מתחשבים בזה... באמת נראה כאילו הייתה צריכה להיות דרך אחרת. עשר שנים להיכשל, באמת? כשאתה משתמש רק בטקטיקות טרור רגילות? זה פשוט... אפילו לא לנסות.

אולי ללורד וולדמורט כן היו רעיונות יצירתיים יותר, השיב רייבנקלו שלוש, אבל הוא לא רצה לחשוף את היד שלו בפני ממשלות של מדינות אחרות, לא רצה להזהיר אותן שידעו עד כמה הם פגיעים ושכדאי להם להתקין מפולת הגנב במשרדי הקסמים שלהם. לא עד שיהיה לו את בריטניה כבסיס ומספיק משרתים כדי להכניע את כל הממשלות הגדולות האחרות בו זמנית.

אתה מניח שהוא רוצה לכבוש את כל העולם, ציין רייבנקלו שתיים.

טרלוני ניבאה שהוא יהיה שווה לנו, השיב רייבנקלו שלוש solemnly. לפיכך, הוא רוצה להשתלט על העולם.

ואם הוא שווה לך, ואתה כן חייב להילחם בו -

לרגע אחד התודעה של הארי ניסתה לדמיין את מחזה האימים של שני קוסמים יצירתיים שנלחמים במלחמה כוללת זה בזה.

הארי מנה את כל הלחשים והשיקויים בספרי הלימוד לשנה הראשונה שלו שניתן להשתמש בהם כדי להרוג אנשים. הוא לא הצליח לשלוט בעצמו. הוא לא היה מסוגל. פשוטו כמשמעו. הוא ניסה לעצור את המוח שלו מלעשות את זה, אבל זה היה כמו להסתכל על דג ולנסות למנוע מהמוח שלך לשים לב שזה דג. מה מישהו יכול לעשות עם קסם ברמה של שנה שביעית, או של הילאים, או של קסם עתיק ואבוד כמו שהיה ללורד וולדמורט... לא ניתן לחשוב על זה. גאון-יצירתי ופסיכופת עם כוחות-על-קסומים הוא לא 'איום', הוא אירוע הכחדה.

ואז הארי הניד בראשו, מסלק את חוט המחשבה העגום בו הלך. השאלה היא האם מלכתחילה יש הסתברות משמעותית לפגוש דבר נורא כמו רציונליסט אפל.

סיכויים פריוריים שמישהו שינסה טקס אלמוות יצליח לגרום לו לעבוד ...

נקרא לזה אחד לאלף, כהערכת-יתר נדיבה; אין זה נכון שקוסם אחד מאלף שורד את מותו. אם כי, להארי אין מידע על כמה ניסו טקסי אלמוות לפני כן.

מה אם אדון האופל באמת חכם כמונו? אמר רייבנקלו שלוש. אתם יודעים, כמו שטרלוני ניבאה שהוא יהיה שווה לנו. אז הוא יגרום לטקס האלמוות שלו לעבוד. נ"ב, אל תשכח את השורה *'destroy all but a remnant of the other'*.

לדרוש רמה כזו של אינטליגנציה זה פרט מעיק נוסף - הסיכויים הפריוריים שחבר אקראי באוכלוסייה יהיה כל כך אינטליגנטי הם נמוכים...

אבל לורד וולדמורט לא היה קוסם שנבחר באקראי, הוא היה קוסם ספציפי באוכלוסייה שהובא לתשומת הלב של כולם. חידת האות האפל רמזה על סף מינימלי מסוים לאינטליגנציה, אפילו אם (היפותטית) נדרש לאדון האופל יותר זמן לחשוב עליה. מצד שני, בעולם המוגלגי, כל האנשים הממש אינטליגנטים שהארי הכיר לא נהיו דיקטטורים מרושעים או טרוריסטים. הדבר הקרוב ביותר לזה בעולם המוגלגי הוא מנהלי קרנות גידור, ואיש מהם לא ניסה להשתלט אפילו על מדינת עולם שלישי, עובדה ששמה חסם מלמעלה גם על הרוע וגם על הטוב האפשריים שלהם.

ישנן השערות בהן אדון האופל חכם ומסדר עוף-החול לא פשוט מת מייד, אבל ההשערות האלה מורכבות יותר ומחייבות עונשי מורכבות. אחרי שחושבו עונשי המורכבות של התירוצים הנוספים, יהיה יחס סבירות גבוה בין ההשערה 'אדון האופל חכם' ו-'אדון האופל טיפש' לתצפית של 'אדון האופל לא ניצח מיד במלחמה'. זה בטח ראוי ליחס סבירות של 10:1 לטובת אדון האופל טיפש... אבל אולי לא 100:1. אתה לא באמת יכול לומר של'אדון האופל מנצח מיד' יש הסתברות של יותר מ-99%, בהנחה שאדון האופל התחיל חכם; סך כל התירוצים האפשריים יהיה יותר מ-0.01.

וישנה גם הנבואה... שאולי ואולי לא כללה במקור שורה על איך לורד וולדמורט ימות מיד אם יתעמת עם הפוטרס. שאלבוס ערך בזיכרונה של פרופסור מקגונגל כדי לפתות את לורד וולדמורט אל מותו. אם אין שורה כזו, הנבואה נשמעת קצת יותר כאילו אתה-יודע-מי והילד-שנשאר-בחיים נועדו לערוך עימות עתידי כלשהו. אבל במקרה הזה, פחות סביר שדמבלדור היה ממציא תירוץ סביר-למשמע לא לקחת את הארי לאולם הנבואות...

הארי החל לתהות אם הוא בכלל יכול להוציא מזה חישוב בייסיאני. כמובן, המטרה של חישוב בייסיאני סובייקטיבי אינה שאחרי שתמציא כמה מספרים תכפיל אותם ותקבל את התשובה הנכונה. המטרה האמיתית היא שהתהליך של המצאת המספרים הללו יכריח אותך למנות את כל העובדות הרלוונטיות ולשקול את כל ההסתברויות הרלוונטיות. כמו להבין, ברגע שממש חשבת על ההסתברות שהאות האפל לא-דועך אם אתה-יודע-מי עדיין חי, שההסתברות לא נמוכה מספיק כדי שהתצפית תיחשב ראייה חזקה. גרסה אחת של התהליך הזה היא למנות השערות ולרשום ראיות, להמציא את כל המספרים, לעשות את החישוב, ואז לזרוק את התשובה הסופית וללכת עם תחושת הבטן של המוח שלך אחרי שהכרחת אותו באמת לשקול הכל. הצרה היא שפריטי הראיה לא בלתי-תלויים סיבתית, ואם יש עובדות רקע רבות, רלוונטיות וקשורות זו לזו...

...טוב, דבר אחד בטוח.

אם החישוב הזה ניתן לביצוע, הוא דורש נייר ועיפרון.

באח שבצד משרד המנהל פרצו לפתע להבות, הופכות מכתומות לירוק מבחיל.

"אה!" אמרה פרופסור מקגונגל לאי-השתיקה הלא נעימה. "זה יהיה עין-הזעם מודי, אני מניחה."

"הבה נניח את העניין בצד לעת עתה," אמר המנהל בהקלת מה כשפנה גם הוא להביט בפלו. "אני מאמין שאנחנו עומדים לקבל חדשות הנוגעות לו, אחרי הכל."

השערה: הרמינוני גריינג'ר

(ה-8 באפריל, 1992, 6:53 בערב)

בינתיים באולם הגדול של הוגוורטס, בעוד תלמידים שאין להם פגישות סודיות עם המנהל אכלו את ארוחת הערב שלהם מסביב לארבעה שולחנות ענקיים -

"זה מוזר," אמר דין תומאס במחשבה. "לא האמנתי לגנרל כשהוא אמר שמה שלמדנו ישנה אותנו לעד, ולעולם לא נוכל לחזור לחיים הרגילים שלנו לאחר מכן. ברגע שנדע. ברגע שנדע מה הוא יכול לראות."

"אני יודע!" אמר שיימוס פיניגן. "אני גם חשבתי שזו סתם בדיחה! כמו, אתה יודע, כל דבר אחר שגנרל תוהו אמר אי פעם."

"אבל עכשיו -" אמר דין בעצבות. "אנחנו לא יכולים לחזור, נכון? זה יהיה כמו לחזור לבית ספר מוגלגי אחרי שהיית בהוגוורטס. אנחנו פשוט... אנחנו צריכים לדבוק זה בזה. זה כל מה שאנחנו יכולים לעשות, או שנשתגע."

שיימוס פיניגן פשוט הנהן ללא מילים לצידו ולקח עוד ביס של veldbeest.

השיחה בשולחן גריפינדור נמשכה סביבם. היא לא הייתה חסרת לאות כמו שהייתה אתמול, אבל מדי פעם הנושא חזר.

"טוב, חייב היה להיות משולש אהבה כלשהו," אמרה מכשפה משנה שנייה ששמה סמנתה קראולי (היא לא ענתה כששאלו אותה אם יש קשר משפחתי). "השאלה היא, לאן זה הלך לפני שהכל השתבש? מי היה מאוהב במי - והאם האדם הזה אהב אותו בחזרה או לא - אני לא יודעת כמה אפשרויות יש -"

"שישים וארבע," אמרה שרה ואריאביל, יפהפיה פורחת שכנראה הייתה צריכה ללכת לרייבנקלו או להפלפאף במקום. "לא, רגע, זה לא נכון. כלומר, אם אף אחד לא אהב את מאלפוי ומאלפוי לא אהב אף אחד הוא לא ממש יהיה חלק ממשולש האהבה... זה הולך לדרוש כשפומטיקה, אתם יכולים לחכות שתי דקות?"

"אני, באופן אישי, חושבת שברור שגריינג'ר היא המוירל של פוטר, ושפוטר היה אוספיסטיקר בין מאלפוי וגריינג'ר." המכשפה שדיברה הנהנה במבט של סיפוק-עצמי של מישהו שהרגע פתר במדויק עניין סבוך.

"אלה אפילו לא מילים," התנגד קוסם צעיר. "את פשוט ממציאה אותן תוך כדי."

"לפעמים אתה לא יכול לתאר משהו באמצעות מילים אמיתיות."

"זה כל כך עצוב," אמרה שריס נגאסרין, שממש היו לה דמעות בעיניים. "הם פשוט היו - הם פשוט כל כך נועדו להיות ביחד!"

"את מתכוונת לפוטר ולמאלפוי?" שאל תלמיד שנה שנייה ששמו קולין ג'ונסון. "אני יודע - המשפחות שלהם שנאו אחת את השנייה כל כך, אין סיכוי שהם לא יתאהבו -"

"לא, אני מתכוונת לכל השלושה," אמרה שריס.

זה גרם לעצירה קלה בשיחה. דין תומאס נחנק בשקט מהלימונדה שלו, מנסה לא להשמיע קולות בעודה מטפטפת מפיו ונספגת בחולצה שלו.

"וואו," אמרה מכשפה שחורת שיער בשם ננסי הואה. "זה ממש... מתוחכם מצידך, שריס."

"תראו, חבר'ה, אנחנו צריכים להישאר מציאותיים," אמרה אלואיז רוזן, מכשפה גבוהה שהייתה גנרל בצבא ולפיכך דיברה עם אווירה של סמכות. "אנחנו יודעים - משום שהיא נישקה אותו - שגריינג'ר הייתה מאוהבת

בפוסטר. אז הסיבה היחידה שתנסה להרוג את מאלפוי היא אם היא יודעת שהיא מאבדת לו את פוסטר. אין שום סיבה לעשות את זה מסובך כל כך – אתם מתנהגים כאילו זה מחזה ולא החיים האמיתיים!"

"אבל אפילו אם גריינג'ר הייתה מאוהבת, זה עדיין מוזר שהיא פשוט תישבר בכה," אמרה קלואי, שגלימותיה השחורות התמזגו עם עורה השחור כלילה כדי לגרום לה להיראות כמו צללית. "אני לא יודעת... אני חושבת שאולי יש פה יותר מרק סיפור רומנטי שהשתבש. אני חושבת שאולי לרוב האנשים אין מושג בכלל מה קורה."

"כן! תודה לך!" התפרץ דין תומאס. "תראו – אתם לא מבינים – כמו שהארי פוסטר אמר לנו – אם לא חזיתם שמהו יקרה, אם הוא מפתיע אתכם לחלוטין, אז מה שהאמת על העולם כשלא ראיתם את זה בא לא מספיק כדי להסביר..." קולו של דין דעך כשראה שאיש לא מקשיב. "זה חסר תקווה לגמרי, נכון?"

"עוד לא הבנת את זה?" שאלה לבנדר בראון, שישבה ממולו עם שני רעיה התוהנים לשעבר. "איך בכלל נהיית סגן?"

"הו, שקט שניכם!" ירתה לעברם שריס. "ברור ששניכם רוצים את שלושתם לעצמכם!"

"אני רצינית!" אמרה קלואי. "מה אם מה שבאמת קורה שונה מכל הדברים הרגילים שכל האנשים הרגילים מדברים עליהם? מה אם משהו גרם לגריינג'ר לעשות את מה שעשתה, בדיוק כמו שפוסטר ניסה לומר לכולם?"

"אני חושב שקלואי צודקת," אמר ילד זר למראה שתמיד הציג את עצמו בתור 'אדריאן טורניפסיד', על אף שהוריו קראו לו דרונגו המשוגע. "אני חושב שכל הזמן הזה הייתה..." אדריאן הנמיך את קולו באיום, "...יד נעלמה..." אדריאן הרים שוב את קולו, "שעיצבה את כל מה שקרה. אדם אחד שהיה מאחורי הכל, מההתחלה. ואני לא מתכוון לפרופסור סנייפ."

"אתה לא מתכוון –" השתנקה שרה.

"כן," אמר אדריאן. "מי שבאמת עומדת מאחורי זה – טרייסי דייוויס!"

"זה גם מה שאני חושבת," אמרה קלואי. "אחרי הכל –" היא העיפה מבט סביב. "מאז הדבר הזה עם הבריונים והתקרה – אפילו העצים מסביב להוגוורטס נראים כאילו הם רועדים, כאילו הם מפחדים –"

שיימוס פיניגן קימט את מצחו במחשבה. "אני חושב שאני יודע מאיפה הארי מקבל את ה... אתה יודע... שלו," אמר שיימוס, מנמיך את קולו כך שרק לבנדר ודין יוכלו לשמוע.

"או, אני לגמרי מבינה למה אתה מתכוון," אמרה לבנדר. היא לא טרחה להנמיך את קולה שלה. "פלא שהוא לא נשבר והתחיל להרוג את כולם לפני שנים."

"באופן אישי," אמר דין, גם הוא בקול שקט, "אני חושב שהחלק המפחיד באמת הוא – אלה היו יכולים להיות אנחנו."

"כן," אמרה לבנדר. "טוב שאנחנו שפויים לגמרי עכשיו."

דין ושיימוס הנהנו ברצינות.

השערה: ג. ל.

(ה-8 באפריל, 1992, 8:08 בערב)

אש הפלו במשרד המנהל בערה בירוק חיוור, האש מתרכזת בעצמה למערבולת אזמרגדית מסתחררת, ואז התחזקה עוד יותר וירקה דמות אדם לאוויר -

היה טשטוש של תנועה כשהדמות שלפה שרביט, מסתובבת בצורה חלקה עם התנופה של הפלו כמו בצעד בלט, כך שטווח האש שלה היה קשת של 360 מעלות; ובאותה פתאומיות, הדמות נעצרה במקומה.

ברגע הראשון שהארי ראה את האיש הזה, אפילו לפני שראה את העין, הוא הבחין בצלקות על הידיים, בצלקות על הפנים, כאילו האיש נשרף ונחתך בכל גופו; על אף שרק פניו וידיו של האיש היו גלויות. שאר גופו הוסתר, לא על ידי גלימות, אלא על ידי עור שנראה יותר כמו שריון מאשר בגד; עור אפור כהה, תואם לסבך השיער המאפיר שלו.

הדבר הבא שהארייה של הארי קלטה היה העין בצבע הכחול הבוהק שאכלסה את צד ימין של פני האיש.

חלק אחד מהתודעה של הארי הבין שהאדם לו קראה פרופסור מקגונגל 'עין-הזעם מודי' היה אותו אחד לו דמבלדור קרא 'אלאסטור', בזיכרון שדמבלדור הראה לו; תמונה מלפני האירוע שצילק כל סנטימטר בגופו של האיש ולקח חתיכה מאפו -

וחלק אחר בתודעתו הבחין בזרם האדרנלין. הארי שלף את שרביטו שלו ברפלקס טהור כשהאיש הסתחרר כך מתוך הפלו, היה בזה משהו שהרגיש כמו מארב, היד של הארי כבר החלה לכוון את שרביטו בשביל סומניזם לפני שהצליח לעצור את עצמו. אפילו כעת הגבר המשוריין החזיק את שרביטו מורם, לא מכוון אל איש אבל מכסה את כל החדר, והשרביט הזה כבר היה בקו ישר עם עיניו, כמו חייל המכוון רובה. הייתה סכנה בעמידה של הגבר ובמגפיו היציבות, סכנה בשריון העור שלבש וסכנה בעין הכחולה הבוהקת הזו.

כשהגבר המצולק דיבר, פונה למנהל, קולו היה חד. "אני מניח שאתה חושב שהחדר הזה מאובטח?"

"רק ידידים נמצאים פה", אמר דמבלדור.

ראשו של הגבר נע לעבר הארי. "זה כולל אותי?"

"אם הארי פוטר אינו ידידנו", אמר דמבלדור בקול קודר, "אזי כולנו אבודים לבטח; אז אנחנו יכולים להניח שהוא ידיד."

שרביטו של הגבר נותר יציב, לא מכוון לעבר הארי. "הילד כמעט שלף עליי עכשיו."

"אה..." אמר הארי. הוא שם לב שידו עדיין אוחזת בשרביטו בחוזקה, ועשה מאמץ מודע להרפות את האחיזה ולהוריד אותו לצידו. "סליחה בקשר לזה, נראית קצת... מוכן-לקרב."

שרביטו של הגבר המצולק זע מעט הרחק מלהצביע כמעט על הארי, על אף שלא הונמך, והגבר פלט נביחת צחוק קצרה. "עירנות מתמדת, אה, נערי?" אמר הגבר.

"זו לא פרנויה אם הם באמת רודפים אותך", ציטט הארי את הפתגם.

הגבר פנה כולו לעבר הארי; וכמיטב יכולתו לקרוא את הפנים המצולקות, הגבר נראה מעוניין.

עיניו של דמבלדור קיבלו שוב חלק מהנצנוץ שהיה להן לפני הבריחה מאזקבאן, חיוך מתחת לשפם הכסוף שלו כאילו שהחיוך מעולם לא עזב. "הארי, זהו אלאסטור מודי, הנקרא גם עין-הזעם, שיפקד על מסדר עוף-החול אחריי - אם משהו יקרה לי, זאת אומרת. אלאסטור, זהו הארי פוטר. כולי תקווה ששניכם תסתדרו מצוין."

"שמעתי עליך לא מעט, ילד," אמר עין-הזעם מודי. עינו הטבעית והכהה נותרה מקובעת על הארי, בעוד נקודת הכחול הבוהק הסתובבה בתזזיתיות, עושה סיבובים שלמים בארובתה. "לא הכל טוב. שמעתי שהם קוראים לך מפחידן הסוהרסנים, במחלקה."

אחרי חשיבת מה, הארי החליט להשיב בחיוך ידעני.

"איך עשית את זה, ילד?" שאל הגבר ברכות. עכשיו גם העין הכחולה שלו הייתה מקובעת על הארי. "הייתה לי שיחה קטנה עם אחת ההילאיות שליוותה את הסוהרסן לשם מאזקבאן. בת' מרטין אמרה שהוא הגיע ישר מהבור, ושאף אחד לא נתן לו הוראות בדרך. כמובן, ייתכן שהיא משקרת."

"לא היה שום טריק מלוכלך," אמר הארי. "עשיתי את זה בדרך הקשה. כמובן, ייתכן שאני משקר."

דמבלדור נשען לאחור בכיסאו, מגחך ברקע, כאילו הוא אחד מהמכשירים של משרד המנהל וזה הצליל שהוא משמיע.

הגבר המצולק פנה להביט במנהל, על אף ששרביטו נותר נמוך ומכוון לכיוון הכללי של הארי. כשדיבר קולו היה מחוספס וענייני. "יש לי קצה חוט לפונדקאי של וולדי. אתה משוכנע שהצל שלו בהוגוורטס עכשיו?"

"לא משוכנע -" החל דמבלדור.

"מה?" הפריע הארי. אחרי שכמעט הסיק שאדון האופל לא קיים, היה זה הלם לשמוע את העובדה נידונה כלאחר יד.

"הפונדקאי של וולדי," אמר מודי קצרות. "זה ששלט בו לפני שהשתלט על גריינג'ר."

"אם הסיפורים נכונים," אמר דמבלדור, "יש מכשיר עוצמה כלשהו שכובל את הצל של וולדמורט לעולם הזה; וכך הוא יכול לשאת ולתת עם פונדקאי על האפשרות להשתלט על גופו, ולתת לו חלק מכוחו ומגאוותו -"

"אז השאלה המתבקשת היא מי השיג יותר מדי כוח יותר מדי מהר," אמר מודי. "ומסתבר שיש בחור שגירש את הבנשי מבנדון, שיפד שבט שלם של ערפדים סוררים באסיה, איתר את וואגה-וואגה איש הזאב, והדביר להקה של רולים באמצעות מסננת תה. והוא חולב את זה עד הסוף; יש דיבור על אות מסדר מרלין. נראה שהוא הפך לצ'ארמר ולפוליטיקאי, לא רק לקוסם רב עוצמה."

"בחיי," מלמל דמבלדור. "אתה בטוח שהוא לא מסתמך על כישוריו שלו?"

"בדקתי את הציונים שלו," אמר מודי. "הרשומות מראות שגילדרוי לוקהרט קיבל 'זוועה' בבגרות בהתגוננות, לא טרח בכלל להגיע לכשיפומטרי. בדיוק פראייר מהסוג שייקח את העסקה שוולדי מציע." העין הכחולה הסתחררה בטירוף בארובה. "אלא אם אתה זוכר את לוקהרט כתלמיד, וחושב שהיה לו מספיק פוטנציאל כדי לעשות את כל זה בעצמו?"

"לא," אמרה פרופסור מקגונגל, בפנים זעופות. "אין סיכוי, כך נראה לי."

"חוששני שעליי להסכים," אמר דמבלדור בנימת כאב. "אה, גילדרוי, שוטה אומלל שכמוך..."

החיוך של מודי דמה יותר לנחרת זעם. "שלוש לפנות בוקר מתאים לך, אלבוס? לוקהרט אמור להיות בבית שלו הלילה."

הארי הקשיב לכל זה בדאגה גוברת, תוהה האם אפילו למשרד הקסמים יש כללים בנוגע לשופטים שצריכים לחתום על צווי חיפוש – שלא לדבר על ארגון הויג'ילנטים אליו הארי גילה שהצטרף כרגע. "סלחו לי," אמר הארי. "מה בדיוק קורה בשלוש לפנות בוקר?"

בטח היה משהו בקולו של הארי שהסגיר אותו, משום שהגבר המצולק הסתובב לעברו. "יש לך בעיה עם זה, ילד?"

הארי עצר, מנסה להבין איך לנסח את זה לזר –

"אתה רוצה לקחת אותו בעצמך?" לחץ הגבר המצולק. "לנקום על ההורים שלך, אה?"

"לא," אמר הארי בנימוס ככל שהצליח. "בכנות – תראה, אם היינו יודעים בוודאות שהוא היה פונדקאי מרצון של אתה-יודע-מי, זה דבר אחד, אבל אם אנחנו לא בטוחים ואתה הולך להרוג אותו –"

"להרוג?" נחר עין-הזעם מודי. "זה מה שיש לו בראש," מודי נקש על מצחו, "שאנחנו רוצים להשיג ממנו, ילד. אם יש לנו מזל, וולדי לא יכול למחוק את הזיכרון של הפראיר בקלות כמו שהיה יכול כשהיה בחיים, ולוקהרט יזכור איך נראה ההורקרוקס."

הארי ציין לעצמו מנטלית את המילה הורקרוקס למחקר עתידי, ואמר, "אני פשוט מודאג מכך שמישהו חף מפשע – ואחד שנשמע כמו בחור די טוב, אם הוא כן עשה את כל זה בעצמו – עלול להיפגע."

"הילאים פוגעים באנשים," אמר הגבר המצולק בקצרה. "אנשים רעים, אם יש לך מזל. לפעמים אין לך מזל, וזה מה שיש. פשוט תזכור, קוסמי אופל פוגעים בהרבה יותר אנשים מאיתנו."

הארי נשם נשימה עמוקה. "אתה יכול לפחות לנסות לא לפגוע באיש הזה, למקרה שהוא לא –"

"מה תלמיד שנה ראשונה עושה בחדר הזה, אלבוס?" דרש הגבר המצולק, מסתובב כעת להביט במנהל. "ואל תגיד לי שזה בגלל מה שעשה כשהיה תינוק."

"הארי פוטר אינו תלמיד שנה ראשונה רגיל," אמר המנהל בשקט. "הוא כבר השיג הישגים בלתי-אפשריים מספיק כדי להדהים אפילו אותי, אלאסטור. האינטלקט שלו הוא היחיד במסדר שאולי יום אחד ישתווה לזה של וולדמורט עצמו, כפי שאתה ואני מעולם לא הצלחנו."

הגבר המצולק נשען מעל שולחנו של המנהל. "הוא מעמסה. נאיבי. לא יודע שום דבר מחורבן על מה זה מלחמה. אני רוצה שהוא יצא מפה ושהזיכרונות שלו על המסדר יימחקו לפני שאחד המשרתים של וולדי יוציא אותם ישר מהראש שלו –"

"למעשה, אני מליט-הכרה."

עין הזעם הפנה מבט צר למנהל, שהנהן.

ואז הגבר המצולק פנה להביט בהארי, מבטיהם נפגשים.

הזעם הפתאומי של מתקפת ביאור-ההכרה כמעט גרמה להארי ליפול מכיסאו, כשלהב של פלדה מלובנת חתך את האיש הדמיוני בקדמת תודעתו. להארי לא הייתה הזדמנות להתאמן מאז האימונים של מר בסטר, והוא

כמעט איבד את אחיזתו באיש הדמיוני שאחורי-תודעתו העמידה פנים שהיא, כשהעולם של האיש הזה הפך ללבה חורכת ולמטר שאלות. הארי כמעט את איבד את אחיזתו בהעמדת הפנים של ההזיה, בהעמדת הפנים שהאיש הדמיוני צורח בהלם ובכאב כשביאור-ההכרה קרע את השפיות שלו ובנתה אותה מחדש להאמין שהוא עולה באש -

הארי הצליח לנתק קשר עין, מוריד את עיניו לסנטרו של מודי.

"אתה לא מאומן, ילד", אמר מודי. הארי לא הביט בפניו של הגבר, אבל קולו היה קודר וקטלני. "ואני אזהיר אותך רק פעם אחת. וולדי שונה מכל מבאר-הכרה אחר בהיסטוריה המתועדת. הוא לא צריך להביט לך בעיניים, ואם ההגנות שלך כל כך חלודות הוא יתגנב פנימה בלי שתשים לב לכלום."

"רשמתי לפניי", אמר הארי לסנטר המצולק. הארי היה יותר מעורער מכפי שהודה; מר בסטר לא היה קרוב לעוצמה הזו, ומעולם לא בחן את הארי כך. להעמיד פנים שהוא מישוהו שסובל כל כך... הארי לא הצליח למצוא את המילים לתאר איך הרגיש להכיל אדם דמיוני שסובל כל כך, אבל זה לא היה נורמלי. "אני מקבל קרדיט על זה שאני מליט-הכרה בכלל?"

"אז אתה חושב שאתה כבר מבוגר, הא? תסתכל לי בעיניים!"

הארי חיזק את ההגנות שלו והביט פעם נוספת בעין האפורה הכהה ובעין הכחולה הבוהקת.

"ראית פעם מישהו מת?" שאל עין-הזעם מודי.

"ההורים שלי", אמר הארי בקול שקול. "קיבלתי בחזרה את הזיכרון בינואר כשעמדתי לפני סוהרסן כדי ללמוד את לחש הפטרונוס. אני זוכר את קולו של אתה-יודע-מי - צמרמורת עברה בגופו של הארי, שרביטו מתעוות בידו. "הדיווח הטקטי העיקרי שלי הוא שאתה-יודע-מי יכול לומר את הקללה ההורגת בפחות מחצי שנייה, אבל בטח כבר ידעת את זה."

נשמעה השתנקות מכיוונה של פרופסור מקגונגל, ופניו של סוורוס התכווצו.

"בסדר", אמר עין-הזעם מודי בקול רך. חיוך דק ומוזר הופיע על השפתיים שבפנים המצולקות. "אני אציע לך את אותה ההצעה שאני מציע לכל הילאי מתלמד. תפגע בי פעם אחת, ילד - מכה אחת, לחש אחד - ואני אתן לך את הזכות לענות לי."

"אלאסטור!" קרא קולה של פרופסור מקגונגל. "כמובן שאין זה מבחן הגיוני! למר פוטר, יהיו אשר יהיו מעלותיו האחרות, אין מאה שנות ניסיון בלחימה!"

עיניו של הארי הביטו בחטף מסביב לחדר, חולפות על המכשירים המוזרים, עוברות על דמבלדור וסוורוס ומצנפת המיון, נחות לרגע פה ושם. הארי לא היה מסוגל לראות את פרופסור מקגונגל ממקומו, אבל זה לא היה משנה. יש רק מכשיר אחד שבאמת רצה להביט בו, והמטרה של יתר המבטים הייתה להסתיר זאת.

"בסדר", אמר הארי וקפץ מכיסאו, מתעלם מהשאיפה של פרופסור מקגונגל ומנחרת הספק של המורה לשיקויים. גבותיו של דמבלדור התרוממו, ומודי חייך כמו נמר. "תעיר אותי עוד ארבעים דקות אם הוא יפגע בי." הארי נעמד בעמידה של דו-קרב, שרביטו נמוך. "בוא נתחיל -"

הארי פקח את עיניו, ראשו מרגיש כאילו הוא מלא בצמר גפן.

כל השאר עזבו את משרד המנהל, אש-הפלו דעכה; רק דמבלדור עדיין ישב מאחורי שולחנו.

"שלום, הארי," אמר המנהל בשקט.

"אפילו לא ראיתי אותו זז," התפלא הארי, שרירים חורקים כשהתיישב.

"עמדת במרחק שני צעדים מאלאסטור מודי," אמר דמבלדור, "והורדת את העיניים מהשרביט שלו."

הארי הנהן בעודו מוציא את גלימת ההיעלמות מנרתיקו. "כלומר - עמדתי בעמידה של דו-קרב כדי שיחשוב שאני אידיוט סטנדרטי וימעיט בערכי - אבל אני מוכרח להודות, זה באמת היה מרשים."

"אז תכננת את הכל מראש, הארי?" אמר דמבלדור.

"כמובן," אמר הארי. "שים לב שאני עושה את זה ברגע שאני מתעורר, ולא עוצר לחשוב על זה."

הארי משך את ברדס גלימת ההיעלמות על ראשו והביט שוב בשעון שראה בחטף מקודם.

קודם הוא הראה עשרים ושלוש דקות אחרי שמונה, ועכשיו הוא הראה חמש דקות אחרי תשע.

מינרווה הביטה בילד שנעמד בעמידה של דו-קרב, שרביטו נמוך, לשנייה מינרווה תהתה האם הארי יכול - לא, זה מגוחך לגמרי, מדובר בעין-הזעם מודי וזה מעבר לבלתי אפשרי. כמובן, זה מה שחשבה גם על שינוי-צורה חלקי...

"בוא נתחיל," אמר הארי ונפל.

סוורוס גיחך גיחוך יחיד. "למר פוטר יש יכולות, אני מוכרח להודות," אמר המורה לשיקויים. "אם כי לעולם לא אומר זאת כשהוא ער, ואם תחזור על המילים אכחיש אותן, משום שהאגו של הילד גדול דיו כבר עכשיו. למר פוטר יש יכולות, עין-הזעם, אבל דו-קרב אינו אחת מהן."

הגיחוך של עין-הזעם היה נמוך יותר וקודר יותר. "הו, כן," אמר עין הזעם. "רק שוטים עורכים דו-קרבות. לעמוד ככה ולחכות שאני אתקוף, מה הילד חשב לעצמו? אני צריך לתת לו צלקת שיזכור את המאורע -"

"אלאסטור!" נבח אלבוס ברגע שקראה "עצור!", סוורוס זינק קדימה, ועין-הזעם מודי כיוון את שרביטו בכוונה רבה לעבר גופו של הארי פוטר.

"שתק!"

גופו של עין-הזעם כמעט הבהב כשהסתובב על רגל העץ שלו, מהר מכפי שראתה מישהו עושה זאת בלי קסם, קללת השיתוק האדומה חלפה דרך האוויר שהתרוקן לפתע ובקושי פספסה את סוורוס בדרכה להתרסק בקיר הנגדי, וכשעיניה חזרו למודי היו סביבו שבעה עשר כדורים בוחקים בתבנית של סאגיטה מאג'יקה, נראים רק לרגע לפני שנורו במהירות, שובלים זוהרים מאחוריהם, ופגעו במשהו שנפל לרצפה בבום -

"שוב שלום, הארי," אמר דמבלדור.

"אני לא מאמין לזמן התגובה של הבחור הזה," אמר הארי, מנקה את גלימת ההיעלמות כשקם מהרצפה, בלתי נראה לעצמו הקודם. "אני לא מאמין גם למהירות התנועה שלו. אני צריך לחשוב על דרך לפגוע בו בלי לומר לחש שיסגיר את זה..."

- ואז עין-הזעם התכופף מהר ונמוך, ידיו מכות ברצפת האבן. היא כמעט לא ראתה את שני החוטים הלבנים הזעירים שחלפו דרך החלל שבו היה, אבל עיניה הלכו לניצוץ הכחול כשהחוטים פגעו באחד המכשירים של המנהל, ועד שהצליחה להסב את עיניה בחזרה, עין-הזעם הסתובב בצורה חלקה וקם על רגליו, שרביטו רוקד מהר מכדי שיהיה ניתן לראותו ונשמע קול בום נוסף -

"שוב שלום, הארי."

"סלח לי, המנהל, אבל אתה יכול בבקשה לתת לי לרדת במדרגות שלך ואז לעלות שוב לפני שאעשה את הקפיצה האחרונה שלי אחורה? זה הולך לדרוש יותר משעה אחת של הכנה -"

מינרווה הביטה פעורת פה בעין-הזעם מודי, שלא הנמיך את שרביטו; ועל פניו של סוורוס היה מבט של כמעט תדהמה.

"טוב, ילד?" אמר עין-הזעם מודי. "מה עוד יש לך?"

ראשו של הארי פוטר הופיע, מרחף באוויר, כשיד בלתי נראית הסירה את ברדס גלימת ההיעלמות.

"העין הזאת," אמר הארי פוטר. בעיניו של הילד היה אור מוזר וחזק. "זה לא פריט רגיל. היא יכולה לראות דרך גלימת ההיעלמות שלי. התחמקת מהטייזר שיצרתי בשינוי-צורה ברגע שהתחלתי להרים אותו, אף על פי שלא אמרתי שום לחש. ועכשיו כשראיתי את זה שוב - ראית את כל העצמיים שלי שנוצרו באמצעות מחולל-הזמן ברגע שנכנסת לחדר בפלו, נכון?"

עין-הזעם חייך, אותו חיוך חשוף שיניים שראתה כשניצב מול וולדמורט עצמו. "תבלה מאה שנה בציד קוסמי אופל, ותראה הכל," אמר מודי. "פעם עצרתי יפני צעיר שניסה את אותו הטריק. הוא גילה בדרך הקשה שטכניקת עותק-הצל שלו לא משתווה לעין שלי."

"אתה רואה בכל הכיוונים," אמר הארי פוטר, אותו אור מוזר וחזק בעיניו. "לא משנה לאן העין מכוונת, היא רואה לכל הכיוונים סביבך."

חיוך הנמר של מודי התרחב עוד יותר. "אין עוד ממך בחדר הזה עכשיו," אמר עין-הזעם. "חושב שזה בגלל שוויתרת אחרי הפעם הזו, או בגלל שניצחת? יש לך הימור, ילד?"

"זה הניסיון האחרון שלי משום שהחלטתי להשקיע את שלוש השעות הנותרות שלי בניסיון אחד," אמר הארי פוטר. "באשר להאם אנצח -"

טשטוש מילא את כל האוויר במשרד המנהל. עין-הזעם מודי זינק לצד אחד במהירות מסחררת ורגע לאחר מכן ראשו של הארי נורה לאחור והוא צעק "שִׁתִּיק!"

שלושה הבהובים חלפו באוויר ליד ראשו של הארי, בדיוק כשקליע אדום בקע מכיוונו של הארי, נורה מעבר למודי כשהתחמק לכיוון נוסף –

אם הייתה ממצמצת היא הייתה מחמיצה את זה, הקליע האדום עשה פניה בזווית באוויר והתנגש באוזנו של מודי.

מודי נפל.

ראשו המרחף של הארי פוטר ירד לגובה של תלמיד שנה ראשונה על ידיו וברכיו, ואז ירד עוד, פניו נראות מותשות לפתע.

מינרווה מקגונגל אמרה, "מה בשם מרלין –"

"אז הלכת לפליטיק, אם כך," אמר מודי. ההילאי בגימלאות ישב בכיסא, שותה לגימות ארוכות ממשקה מאושש שהוציא מחגורתו.

הארי פוטר הנהן, יושב כעת על כיסא משלו במקום על משענת. "ניסיתי את המורה להתגוננות ראשון, אבל – הילד העווה את פרצופו. "הוא... לא היה זמין. טוב, החלטתי שזה שווה לסכן חמש נקודות בית, ואם אתה אומר שהסיכון שווה את זה, אתה לא יכול להתלונן כשאתה צריך לשלם. בכל מקרה, הבנתי שאם יש לך עין שרואה דברים שאנשים אחרים לא יכולים לראות, אז כמו שאייזק אסימוב ציין במוסד האחר, הנשק שצריך להשתמש בו הוא אור בוהק. אתה יודע, אם תקרא מספיק מדע בדיוני, תקרא כל דבר לפחות פעם אחת. בכל מקרה, אמרתי לפרופסור פליטיק שאני צריך לחש שיעשה המון צורות, בהירות ומהבהבות שימלאו את כל המשרד, אבל בלתי נראות, כך שרק העין שלך תראה אותן. לא היה לי מושג מה זה אומר להטיל אשליה ולהפוך אותה לבלתי נראית, אבל הנחתי שאם לא אומר את זה בקול רם, פרופסור פליטיק פשוט יעשה את זה בכל מקרה, וזה מה שהוא עשה. מסתבר שהיה לחש כזה שאני יכול להטיל בעצמי, אבל פליטיק יצר עבורי מכשיר חד-פעמי כדי לעשות זאת – אם כי הייתי מוכרח לשכנע אותו שזו לא רמאות, משום ששום דבר לא יכול להיות רמאות נגד הילאי שחי מספיק שנים כדי לפרוש לגמלאות. ואז עדיין לא ראיתי איך אני יכול לפגוע בך, כשאתה זז כל כך מהר. אז שאלתי על לחשים מתבייתים, ואז פליטיק הראה לי את הקללה שהטלתי בסוף, המשתק הפונה. זו אחת מההמצאות של פרופסור פליטיק עצמו – הוא אלוף דו-קרב בנוסף להיותו אשף לחשים –"

"אני יודע את זה, בן."

"סליחה. בכל מקרה, הפרופסור אמר שעזב את זירת הדו-קרב לפני שהספיק להשתמש בלחש הזה, משום שהוא עובד רק כמהלך סופי נגד מטרה ללא הגנה. הלחש מתקרב למטרה כמה שהוא יכול במסלול המקורי, ואז ברגע שהוא מזהה שהמטרה מתרחקת שוב, הקללה פונה באוויר ישר לעבר המטרה. הוא יכול לפנות רק פעם אחת – אבל הלחש נשמע דומה מאוד ל'שתק' והקליע בצבע אדום זהה, אז אם האויב חושב שזה קליע שיתוק רגיל ומנסה התחמקות רגילה, הנעילה המחודשת באוויר תחסל אותו. אה, והפרופסור ביקש שלא נדבר על המהלך המיוחד שלו, רק למקרה שתהיה לו הזדמנות להשתמש בו בתחרות יום אחד."

"אבל –" אמרה פרופסור מקגונגל. היא העיפה מבט בעין-הזעם מודי, שהנהן באישור, ובסוורוס, ששמר על פניו חתומות. "מר פוטר, הרגע שיתקת את עין-הזעם מודי! צייד קוסמי האופל המפורסם ביותר בהיסטוריית ההילאים! זה לא אמור להיות אפשרי!"

מודי גיחך גיחוך אפל. "מה התשובה שלך לזה, ילד? אני סקרן."

"טוב..." אמר הארי. "דבר ראשון, פרופסור מקגונגל, איש מאיתנו לא נלחם ברצינות."

"איש מכם?"

"כמובן," אמר הארי. "בקרב רציני, מר מודי היה מפיל את כל העותקים שלי מיד בלי לחכות שיתקפו. ומצידי, אם באמת הייתי צריך לנצח את ההילאי המפורסם ביותר בהיסטוריית ההילאים, הייתי משכנע את המנהל דמבלדור שיעשה את זה בשבילי. ומעבר לזה... מכיוון שזה לא היה קרב אמיתי..." הארי עצר. "איך אני יכול לומר את זה? קוסמים רגילים לדו-קרבות שבהם אנשים נלחמים זה בזה עם לחשים במשך זמן. אבל אם שני מוגלים עם אקדחים עומדים בחדר קטן ויורים אחד על השני... אז מי שפוגע ראשון מנצח. ואם אחד מהם מפספס בכוונה, נותן לאדם השני הזדמנות אחרי הזדמנות – כמו שמר מודי נתן לי הזדמנות אחרי הזדמנות – טוב, אתה צריך להיות די עלוב כדי להפסיד."

"הו, לא כזה עלוב," אמר מודי בחיוך מאיים מעט.

הארי לא נראה כאילו הוא שם לב. "את יכולה לומר שמר מודי בחן אותי כדי לראות אם אני אנסה להילחם בו, או אם אנסה לנצח. כלומר, האם הייתי מגלם תפקיד של מישהו שנלחם – משתמש בלחשים רגילים שאני כבר מכיר, על אף שלא ציפיתי שהתוצאות של הפעולה הזו יהיו ניצחון – או שאבדוק תוכניות לא שגרתיות עד שאמצא משהו שיכול לנצח. כמו ההבדל בין תלמיד שיושב בכיתה משום שזה מה שתלמידים עושים, למול תלמיד שאכפת לו מספיק כדי לשאול את עצמו מה נדרש כדי באמת ללמוד חומר כלשהו, ומתאמן איך שצריך – את מבינה, פרופסור מקגונגל? כשאת מסתכלת על זה ככה – הביני שמר מודי נתן לי הזדמנויות, ושאני לא צריך לתקוף מלכתחילה אם אני לא חושב שאנצח – אז אני לא יוצא מזה כל כך טוב, מכיוון שנדרשו לי שלושה ניסיונות לפגוע בו. בנוסף, כמו שאמרתי, בקרב אמיתי מר מודי היה יכול להפוך את עצמו לבלתי נראה, או להטיל מגנים –"

"אל תסתמך יותר מדי על מגנים, נערי," אמר עין-הזעם. ההילאי העטוף בעור לגם לגימה נוספת מהבקבוקון שלו. "מה שאתה לומד בשנה הראשונה באקדמיה לא נשאר נכון לנצח, לא נגד קוסמי האופל החזקים ביותר. לכל מגן שנוצר אי פעם יש קללה שעוברת אותו כמו כלום. If you're, not quick enough to cast the counter. ויש קללה אחת שחודרת הכל, וזו קללה שכל אוכל מוות ישתמש בה."

הארי פוטר הנהן ברצינות. "נכון, יש לחשים שאי אפשר לחסום. אני אזכור את זה. למקרה שמישהו ינסה להטיל עליי את הקללה ההורגת. טוב."

"חכמולוגיות כזו גורמת לאנשים למות, נערי, אל תשכח את זה."

אנחה עצובה נשמעה מהילד-שנשאר-בחיים. "אני יודע. סליחה."

"אז, בן, היה לך משהו לומר על זה שאני ואלבוס הולכים לתפוס את לוקהרט?"

הארי פתח את פיו, ואז עצר. "אני לא אומר לך איך לנהל מלחמה," אמר לבסוף הילד-שנשאר-בחיים. "אין לי שום ניסיון בזה. כל מה שאני יודע שהוא שישנן השלכות. אנא קח בחשבון שההערכה שלי היא שלוקהרט כנראה חף מפשע, אז אם אתה יכול להימנע מלפגוע בו בלי יותר מדי סיכון –" הילד משך בכתפיו. "אני לא יודע מה המחיר. רק בבקשה, אם אתה יכול, תיזהר לא לפגוע בו אם הוא חף מפשע."

"אם אוכל," אמר מודי.

"ואתה - אתה מתבנן להסתכל בתודעה שלו ולחפש ראיות הקשורות לאדון האופל, נכון? אני לא יודע מה החוקים בבריטניה הקסומה בנוגע לראיות חוקיות - אבל כל אחד תמיד אשם בהפרת חוק כלשהו, יש פשוט יותר מדי חוקים. אז אם זה לא קשור לאדון האופל, אל תסגיר אותו למשרד הקסמים, פשוט תטיל עליו אובליוויאטה ותלך, טוב?"

מודי קימט את מצחו. "בן, אף אחד לא משיג כוח כל כך מהר בלי לזמום משהו."

"אז תשאיר את זה להילאים הרגילים, אם וכאשר הם ימצאו ראיות בדרך הרגילה. בבקשה, מר מודי. קרא לזה מוזרות של הגידול המוגלגי שלי, אבל אם זה לא קשור למלחמה אני לא רוצה שנהיה המשטרה המרושעת שפורצת לבתים של אנשים באמצע הלילה, מחטטת להם בתודעה ושולחת אותם לאזקבאן."

"אני לא מבין את ההיגיון בזה, בן, אבל אני מניח שאני יכול לעשות לך טובה."

"יש משהו נוסף, אלאסטור?" חקר אלבוס.

"כן, אמר מודי. "בנוגע למורה הזה שלך להתגוננות מפני כוחות האופל -"

השערה: גילדרוי לוקהרט: סוף.

השערה: דמבלדור

(ה-9 באפריל, 1992, 5:32 בערב)

כשפרופסור קווירל הרים את התה שלו, כוס התה התעוותה באוויר, שולחת את הנוזל השקוף הכהה כמעט מעבר לשפה, כך שרק שלוש טיפות זחלו על צד הספל. הארי היה מחמיץ זאת אם לא היה מביט בקפידה; משום שידו של פרופסור קווירל הייתה יציבה לגמרי לפני ואחרי.

אם התנועה העוויתית הקטנה הזו תתקדם לרעד תמידי, זה יהיה הסוף לכל קסם שאינו נטול-שרביט בשביל המורה להתגוננות. בתנועות שרביט אין מקום לאצבעות רועדות. עד כמה זה באמת יגביל את פרופסור קווירל אם בכלל, הארי לא היה מסוגל לנחש. המורה להתגוננות בהחלט מסוגל לקסם נטול שרביט, אך עם זאת הוא נטה להשתמש בשרביט לדברים גדולים - אבל ייתכן שעבורו זה רק עניין של נוחות...

"טירוף," אמר פרופסור קווירל כשלגם בזהירות מהתה שלו - הוא הביט בספל, ולא בהארי, וזה לא רגיל בשבילו - "יכול להיות חתימה בפני עצמו."

המשרד הקטן של המורה להתגוננות היה שקט, החדר המוגן מרעש שקט באופן שמשרד המנהל לעולם לא יוכל להיות. לפעמים שניהם סיימו במקרה לשאוף או לנשוף באותו הזמן; ואז הייתה ריקנות שמיעתית שהייתה כמעט צליל בפני עצמה.

"אני מסכים עם זה במובן מסוים," אמר הארי. "אם מישהו אומר לי שכולם בזהים בהם ושהתחתונים שלהם מאובקים עם אבקה הנשלטת באמצעות המחשבה, אני יודע שהוא פסיכוטי, משום שזו החתימה הרגילה לפסיכוזה. אבל אם תאמר לי שכל דבר מבלבל מצביע לכיוון דמבלדור כחשוד, זה נראה לי... הגזמה. רק משום שאני לא רואה מטרה אין זה אומר שאין מטרה."

"חסר מטרה?" אמר פרופסור קווירל. "הו, אבל השיגעון של דמבלדור אינו זה שהוא חסר מטרה, אלא שיש לו יותר מדי מטרות. ייתכן שהמנהל תכנן את זה כדי לגרום ללוציוס מאלפוי לזרוק את המשחק שלו בשביל לנקום בך - או שזו עשויה להיות אחת מתוך תריסר מזימות אחרות. מי יודע מה המנהל חושב שיש לו סיבה לעשות, כשנבר מצא סיבה לעשות כל כך הרבה דברים מוזרים?"

הארי סירב לתה בנימוס, אפילו שידע שפרופסור קווירל ידע מה זה אומר. הוא שקל להביא פחית גזוז משלו - אבל החליט גם נגד זה, אחרי שהבין עד כמה קל יהיה למורה להתגוננות לשגר פנימה קצת שיקוי, אפילו אם שניהם לא יכולים לגעת זה בזה ישירות עם קסם.

"ראיתי כבר קצת מדמבלדור", אמר הארי. "אלא אם כל מה שראיתי הוא שקר, אני מתקשה להאמין שהוא יזמום לשלוח תלמידת הוגוורטס לאזקבאן. אי פעם."

"אה", אמר המורה להתגוננות ברכות, ההשתקפות הזעירה של ספל התה מנצנצת בעיניו החיוורות. "אבל ייתכן שזוהי חתימה נוספת, מר פוטר. עוד לא הבנת את נקודת המבט של אדם כמו דמבלדור. אם הוא מוכרח, למען מטרה אצילית במידה מספקת, להקריב תלמידה - טוב, במי יבחר, אם לא במי שהכריזה על עצמה כגיבורה?"

זה גרם להארי לחשוב מעט. ייתכן שזו רק הטיית הבדיעבד, אבל זה כן ריכז חלק ממסת ההסתברות של ההשערה להפלת הרמיוני במיוחד. באופן דומה, פרופסור קווירל באמת צפה מראש שדמבלדור עשוי לסמן את דראקו כמטרה...

אבל אם זה אתה מאחורי זה, פרופסור, ייתכן שעיצבת את תוכניותיך להפיל את המנהל, ודאגת להטיל בו חשד מראש.

לרעיון של 'ראיה' יש משמעות שונה קצת, כשאתה מתעסק עם מישהו שהכריז שהוא משחק את המשחק 'רמה אחת מעליך'.

"אני רואה את הנקודה שלך, פרופסור", אמר הארי באיטיות, לא מסגיר את מחשבותיו האחרות. "אז אתה חושב שההשערה הסבירה ביותר היא שהיה זה המנהל שהפיל את הרמיוני?"

"לא בהכרח, מר פוטר", פרופסור קווירל רוקן את ספל התה שלו בלגימה אחת ואז הניח אותו, משמיע צליל נקישה חד. "ישנו גם סוורוס סנייפ - אם כי מה הוא יכול להרוויח מכך, איני יכול לנחש. אם כי גם הוא אינו החשוד העיקרי שלי."

"אז מי זה?" שאל הארי, מבולבל מעט. פרופסור קווירל בטח לא עומד לומר 'אתה-יודע-מי' -

"להילאים יש כלל", אמר פרופסור קווירל. "חקור את הקורבן. הרבה פושעים חושבים שאם הם הקורבנות לכאורה של פשע, לא יחשדו בהם. כל כך הרבה פושעים חושבים זאת, למעשה, שכל הילאי וותיק ראה זאת עשרות פעמים."

"אתה לא מנסה ברצינות לשכנע אותי שהרמיוני -"

המורה להתגוננות הביט בהארי באחד המבטים עם העיניים המצומצמות שמשמעו שהוא טיפש.

דראקו? דראקו נחקר תחת וריטסרום - אבל ייתכן שללוציוס יש מספיק השפעה כדי להשפיע על ההילאים ש... הו.

"אתה חושב שלוציוס מאלפוי תקף את בנו שלו?" שאל הארי.

"למה לא?" אמר פרופסור קווירל ברוך. "מהעדות המתועדת של מר מאלפוי, מר פוטר, אני מסיק שזכית להצלחת-מה בשינוי העמדות הפוליטיות של מר מאלפוי. אם לוציוס מאלפוי גילה זאת לפני כן... הוא עשוי היה להחליט שהיורש שלו לשעבר הפך למעמסה."

"אני לא קונה את זה," אמר הארי בנימה שטוחה.

"אתה נאיבי בצורה גחמנית, מר פוטר. ספרי ההיסטוריה מלאים במחלוקות משפחתיות שהפכו לרצחניות, עקב גורמי אי-נוחות ואיומים פחותים בהרבה מאלה שמר מאלפוי הציב לאביו. אני מניח שמיד תאמר לי שלורד מאלפוי מאוכלי המוות עדין מכדי להביא על בנו פגיעה שכזו." קמצוץ של סרקזם עבה.

"טוב, כן," אמר הארי. "אהבה זה דבר אמיתי, פרופסור, תופעה עם השפעות ניתנות לצפייה. מוחות הם אמיתיים, רגשות הם אמיתיים, ואהבה היא חלק מהעולם האמיתי כמו תפוחים ועצים. אם תערוך תחזיות ניסיוניות בלי להתחשב באהבת הורים, יהיה לך קשה מאוד להסביר למה ההורים שלי לא נטשו אותי בבית יתומים אחרי התקרית עם הפרויקט המדעי."

המורה להתגוננות לא הגיב לזה כלל.

הארי המשיך. "ממה שדראקו אומר, לוציוס תיעדף אותו על פני הצבעות חשובות בקסמהדרין. זו ראייה משמעותית, משום שיש דרכים פחות יקרות לזייף אהבה, אם אתה פשוט רוצה לזייף אותה. וזה לא כאילו ההסתברות הפריורית שהורה יאהב את הילד שלו נמוכה. אני מניח שזה אפשרי שלוציוס פשוט מגלם את התפקיד של אב אוהב, והוא וויתר על התפקיד הזה אחרי שגילה שדראקו התרועע עם בני-מוגלגים. אבל כמו שאומרים, פרופסור, צריך להבדיל בין אפשרות לסבירות."

"פשע מוצלח אף יותר," אמר המורה להתגוננות, עדיין בנימה הרכה הזו, "אם איש לא יאמין שזה הוא."

"ואיך בכלל לוציוס יטיל לחש-זיכרון על הרמיוני מלכתחילה, בלי להפעיל את לחשי ההגנה? הוא לא פרופסור - אה, כן, אתה חושב שזה פרופסור סנייפ."

"טעות," אמר המורה להתגוננות. "לוציוס מאלפוי לא יבטח במשרת לבצע משימה כזו. אבל נניח שמורה כלשהי בהוגוורטס, אינטליגנטית מספיק כדי להטיל לחש זיכרון מוצלח אבל בלי יכולת לחימה גדולה, מבקרת בהוגסמיד. מסמטה אפלה דמותו עטוית-השחורים של מאלפוי צועדת קדימה - הוא ילך באופן אישי, עבור דבר כזה - ואומרת לה מילה יחידה."

"אימפריו."

"לגילימנס, למעשה," אמר פרופסור קווירל. "אני לא יודע אם לחשי ההגנה של הוגוורטס יופעלו בגלל מורה שחוזרת תחת השפעת קללת האימפריוס. ואם אני לא יודע, מאלפוי כנראה גם לא יודע. אבל מאלפוי הוא מליט-הכרה מושלם לכל הפחות; ייתכן שהוא מסוגל להשתמש בביאור-הכרה. ובאשר למטרה... אולי אורורה סיניסטרה; איש לא יחשוד במורה לאסטרונומיה שמסתובבת בלילה."

"או אפילו יותר מתבקש, פרופסור ספראוט," אמר הארי. "משום שהיא האדם האחרון שמישהו יחשוד בו."

המורה להתגוננות היסס לרגע. "ייתכן."

"למעשה, "אמר אז הארי, מקמט את מצחו במחשבה, "אני מניח שאתה לא יודע בעל פה מי מהמורים הנוכחיים היה בסביבה כשמר האגריד הופלל ב-1943?"

"דמבלדור לימד שינוי-צורה, קטלברן לימד חיות פלא, ווקטור לימדה כשפומטיקה," אמר מיד פרופסור קווירל. "ואני מאמין שבתשדה בבלינג, שמלמדת כיום רונות עתיקות, הייתה אז מדריכה ברייבנקלו. אבל מר פוטר, אין סיבה להניח שמישהו מלבד אתה-יודע-מי היה מעורב בעניין הזה."

הארי משך בכתפיו. "נראה שווה לשאול את השאלה, רק כדי לבדוק. בכל מקרה, פרופסור, אני מסכים שיש אפשרות שמישהו מבחוץ הפעיל ביאור-הכרה על חבר בסגל הוגוורטס - ואז הטיל עליו אובליוויאטה אחר כך, אין סיכוי שמישהו ישכח את זה. אבל אני לא חושב שלוציוס מאלפוי הוא מועמד סביר לתפקיד המושך בחוטים. אפשרי אך כלל לא סביר שכל האהבה לכאורה של לוציוס לדראקו היא רק תחושת חובה, וכל זה נעלם בענן עשן. ואפשרי אך לא סביר שכל מה שלוציוס עשה בפני הקסמהדרין היה רק העמדת פנים. הבחוץ של אנשים לא תמיד תואם לבפנים שלהם, כמו שאמרת. אבל יש ראייה אחת שלא מתאימה."

"והיא?" שאל המורה להתגוננות, עיניו עצומות למחצה.

"לוציוס ניסה לסרב למאה אלף אוניות בתמורה לחייה של הרמיוני. ראיתי עד כמה הקסמהדרין היה מופתע כשלוציוס אמר שהוא מסרב לזה על אף חוקי הכבוד. הקסמהדרין לא ציפה לזה ממנו. למה שלא פשוט ייקח את הכסף בעודו מעמיד פנים שהוא מתרעם וחורק בשיניו? לא באמת יהיה אכפת לו עד כדי כך לזרוק את הרמיוני לאזקבאן."

השתררה שתיקה. "ייתכן שהוא נסחף עם התפקיד שגילם," אמר פרופסור קווירל. "זה קורה, מר פוטר, בלהט הרגע."

"ייתכן," אמר הארי, "אבל זה עוד חוסר-סבירות שצריך לשער - וכשאתה מוסיף את זה לתירוצים הרבים שבתיאוריה, היא כבר לא יכולה להיות בראש הרשימה. עוד מישהו שאתה חושב שאני צריך לחשוב עליו, בטווח כל האפשרויות האחרות?"

שקט ארוך השתרר. עיניו של המורה להתגוננות ירדו אל ספל התה הריק שלפניהם, נראות מרוחקות בצורה יוצאת דופן.

"אני מניח שאני יכול לחשוב על חשוד אחרון," אמר המורה להתגוננות לבסוף.

הארי הנהן.

לא נראה כאילו המורה להתגוננות שם לב, הוא פשוט המשיך לדבר. "האם המנהל אמר לך משהו - אפילו רמז - על הנבואה של פרופסור טרלוני?"

"הא?" אמר הארי אוטומטית, ממיר את ההלם הפתאומי שלו להעמדת הפנים הטובה ביותר שהצליח להפיק. זו בטח לא הרמה הנכונה כדי לשטות את פרופסור קווירל אבל הארי היה בטוח שהוא לא יכול לקחת את הזמן לענות - רגע, אבל איך לעזאזל פרופסור קווירל ידע על זה - "פרופסור טרלוני ניבאה נבואה?"

"אתה היית שם לשמוע את ההתחלה," אמר פרופסור קווירל, מקמט את מצחו. "אתה צעקת לכל בית הספר שהנבואה לא יכולה להיות עליך, משום שאתה לא מגיע, אתה כבר נמצא."

הוא מגיע. זה שיקרע לגזרים את כ-

וזה כל מה שפרופסור טרלוני הספיקה לומר לפני שדמבלדור תפס אותה ונעלם.

"אה, הנבואה הזו, "אמר הארי. "סליחה! לגמרי שכחתי ממנה."

הארי חשב שהדגיש יותר מדי את ההצהרה האחרונה, והוא 80% ציפה שפרופסור קווירל יאמר, אהא, מר פוטר, מה היא הנבואה המסתורית האחרת שעשית מאמצים כאלה להכחיש -

"זוהי שטות, "אמר המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בחדות, "אם אכן אתה אומר לי את האמת. נבואות אינן עניין פעוט. הפכתי במחשבתי על המעט ששמעתי, אבל רסיס קטן שכזה הוא פשוט מעט מדי."

"אתה חושב שזה שמגיע הוא זה שהפליל את הרמיוני?" שאל הארי. כשהתודעה שלו הקצתה השערה נוספת, נשוא לא ידוע, זה-שמגיע.

"בלי להעליב את העלמה גריינג'ר, "אמר המורה להתגוננות, מקמט את מצחו שוב, "ייתכן שחייה או מותה לא היו כה משמעותיים. אבל מישוהו כן אמור לבוא - אחד שעל פי הפרשנות שלך לא נמצא כבר - ומישוהו משמעותי כל כך, שחקן לא ידוע... מי יודע מה עוד הוא עשה?"

הארי הנהן ונאנח מנטלית, משום שהוא ייאלץ לערוך את חישוב סיכויי לורד-וולדמורט שלו שוב, עם ראייה נוספת.

פרופסור קווירל דיבר עם עיניים עצומות למחצה, מביט מבעד לחרכים. "יותר מאשר על מי הנבואה דיברה - מי נועד לשמוע אותה? נאמר שעתידות נאמרים לאלה שבכוחם לגרום להם לקרות, או למנוע אותם. דמבלדור. אני. אתה. כרביעי מרוחק, סוורוס סנייפ. אבל מבין הארבעה הללו, דמבלדור וסנייפ יהיו בנוכחותה של טרלוני פעמים רבות. אתה ואני היחידים שלא בילו זמן רב במחיצתה עד יום הראשון ההוא. אני חושב שסביר למדי שהנבואה הזו יועדה לאחד מאיתנו - לפני שדמבלדור לקח את החוזה. האם לא אמר לך דבר נוסף?" קולו של פרופסור קווירל דרש כעת. "אני חושב ששמעתי יותר מדי כוח בהכחשה הזו, מר פוטר."

"בכנות, לא, "אמר הארי. "זה בכנות פרח לי מהראש."

"אז אני מרוגז למדי בגללו, "אמר פרופסור קווירל ברכות. "למעשה, אני חושב שאני כועס."

הארי לא אמר דבר. הוא אפילו לא הזיע. זו אולי סיבה גרועה לביטחון עצמי, אבל במקרה המסוים הזה, הארי חף מפשע במקרה.

פרופסור קווירל הנהן פעם אחת, בחדות, כאילו בהכרה. "אם אין עוד דבר שצריך להיאמר בינינו, מר פוטר, אתה רשאי ללכת."

"אני יכול לחשוב על עוד חשוד, "אמר הארי. "מישהו שלא שמת ברשימה שלך בכלל. האם תנתח אותו בעבורי, פרופסור?"

השתרר עוד אחד מרגעי השתיקה הללו שהיה כמעט צליל בפני עצמו.

"באשר לחשוד הזה, "אמר פרופסור קווירל ברכות, "אני חושב שמוטב שתחקור אותו בעצמך, מר פוטר, בלי עזרתי. שמעתי בקשות כאלה בעבר, והניסיון מלמד אותי לסרב. או שאעשה עבודה טובה מדי בלהרשיע את עצמי, ואשכנע אותך שאני אשם - או שתחליט שההרשעה שלי נעשתה ביד רפה, ושאני אשם. רק אומר שלהגנתי - אצטרך סיבה טובה מאוד בהחלט לסכן את הברית השברירית שלך עם היורש לבית מאלפוי."

"...אז אני חושש שעליי לעזוב אתכם," אמר דמבלדור בחומרה. "הבטחתי לקווירינוס... כלומר, הבטחתי למורה להתגוננות... שלא אעשה שום ניסיון לגלות את זהותו האמיתית, בעצמי או באמצעות אחרים."

"ומה גרם לך להבטיח הבטחה טיפשית שכזו, אם כך?" ירה עין-הזעם מודי.

"היה זה תנאי שלא פתוח למשא ומתן להעסקה, או כך לפחות אמר." דמבלדור העיף מבט בפרופסור מקגונגל, חיוך אירוני חולף לרגע על פניו. "ומינרואה הבהירה לי היטב שבית הספר הוגוורטס זקוק למורה ראוי להתגוננות מפני כוחות האופל השנה, אפילו אם אצטרך לגרור את גרינדלולד מנירמנגרד ולקוות שהוא זוכר לי חסד נעורים כדי שישתכנע לקחת את המשרה."

"לא ניסחתי זאת בדיוק כך -"

"ההבעה שלך אמרה זאת בעבורך, יקירתי."

ובכן ארבעתם - הארי, פרופסור מקגונגל, המורה לשיקויים, ואלאסטור מודי, הידוע גם כ-'עין-הזעם' - היו ספונים לבדם במשרד המנהל.

מוזר עד כמה משרד המנהל נראה... לא מאוזן... בלי המנהל. אם אין לכם אשף עתיק ומיובש שיגרום להכל להיראות רציני, אתם פשוט ארבעה אנשים שמנסים לערוך פגישה רצינית בעודם מוקפים בשליפציקים ביזאריים ורעשניים. גלוי לגמרי ממקום מושבו של הארי על ידית הכיסא היה חפץ בצורת חרוט קטום שהסתובב באיטיות מסביב לאור מרכזי שעמעם אך לא הסתיר; וכל פעם שהאור המרכזי פעם, המערכת השמיעה צליל וורופ-וורופ-וורופ שנשמע מרוחק בצורה מוזרה, מעומעם כאילו הגיע ממאחורי ארבעה קירות מוצקים, אף על פי שהחרוט-הקטום-המסתובב היה במרחק של מטר.

וורופ... וורופ... וורופ...

ואז ישנם הגופים הנושמים עדיין של הארי פוטר שהסתיר בפינה שקטה אחת, מנקה את הבלאגן שהיה שלו ביותר ממובן אחד. (רק גוף אחד לא היה בתוך עותק של גלימת ההיעלמות; אבל נדרש רק מאמץ ריכוז קטן לראות את העצמיים האחרים שלו מתחת לגלימה שהוא אדונה - מאמץ שהארי השתדל לא להשקיע קודם, כדי להימנע מלקבל מידע זמני מוקדם שהוא רוצה לקבוע על ידי הבחירה שלו.) הדבר העצוב היה שבשלב הזה, העובדה שהגוף שלו שכב בגלוי בפינה לא נראה מטורף בכלל. זה פשוט היה... הוגוורטס.

"בסדר," אמר מודי, נראה חמוץ למדי. מתוך שריון העור שלו הגבר המצולק הוציא תיקייה שחורה. "זה עותק של מה שהאנשים של אמיליה אספו. היא כמעט בוודאות יודעת שיש לנו את זה, אבל הכל מתחת לשולחן, זה ברור? בכל אופן -"

ומודי אמר להם שהמחלקה לאכיפת חוקי הקסם חושבת מי הוא באמת 'קווירינוס קווירל'. תלמיד הוגוורטס רגיל למראה (אם כי מובשר מספיק כך שרק בקושי לא היה מדריך ראשי) שיצא לחופשה באלבניה אחרי שסיים את לימודיו, נעלם, חזר 25 שנה לאחר מכן, ואז נקלע למלחמת הקוסמים -

"היה זה רצח בית מונרו שעשה את שמו של וולדי", אמר מודי. "עד אז הוא היה פשוט עוד קוסם אפל עם אשליות גדולה ובלטריקס בלק. אבל אחרי זה –" מודי נחר. "כל שוטה במדינה התקבץ לשרת אותו. היית מקווה שהקסמהדרין יעשה רציני, ברגע שהיה מבין שוולדי מוכן להרוג את חבריו הקדושים. וזה בדיוק מה שהממזרים עשו – קיוו שממזר אחר יהפוך לרציני. איש מהפחדנים לא רצה לצעוד קדימה. היו אלה מונרו, קראוץ', בונז, ולונגבוטום. אלה היו כמעט כל אלו במשרד הקסמים שהעזו לומר מילה שעלולה לפגוע בוולדי."

"כך הבית שלך נעשה לבית אצולה, מר פוטר, התערב קולה הרציני של פרופסור מקגונגל. "ישנו חוק עתיק לפיו אם מישהו שם קץ לבית עתיק-יומין, זה שנוקם את נקמת דמו נעשה לבית אצולה. אין ספק, בית פוטר כבר היה עתיק יותר משושלות מסוימות שנקראו עתיקות-יומין. אבל התואר שלך היה אציל של בריטניה אחרי סוף המלחמה, כהכרה בכך שנקמת את בית מונרו עתיק-היומין."

"שטף של הכרת תודה וכל זה", אמר עין-הזעם מודי בחמיצות. "זה לא החזיק מעמד, אבל לפחות ג'יימס וילי קיבלו תואר מפונפן ומדליה חסרת תועלת לקחת לקבר שלהם. אבל נשים בצד שמונה שנים של אימה מוחלטת אחרי שמונרו נעלם ורגולוס בלק – הוא היה המקור האישי של מונרו אצל אוכלי המוות, אנחנו די בטוחים – הוצא להורג על ידי וולדי. כמו סכר שנפרץ ודם ששוטף החוצה, מטביע את כל המדינה. אלבוס דמבלדור המזורגג בכבודו ובעצמו נאלץ להיכנס לנעליו של מונרו, וזה בקושי הספיק בשביל שנשרוד."

הארי הקשיב בתחושה מוזרה של חוסר-מציאותיות. חלק מזה הרגיש נכון, מתאים לתצפיות – במיוחד לנאום שפרופסור קווירל נשא לפני חג-המולד – אך עם זאת...

הם מדברים פה על פרופסור קווירל.

"אז זוהי הזהות האמיתית של פרופסור קווירל, על פי המחלקה," עין-הזעם מודי סיים את דיווחו. "עכשיו מה אתה חושב, בן?"

"טוב..." אמר הארי באיטיות. יכולה להיות מסכה מתחת למסכה. "המחשבה המתבקשת הבאה היא שה'דיויד מונרו' הזה מת במלחמה אחרי הכל, וזה רק מישהו אחר שמעמיד פנים שהוא דיויד מונרו שמעמיד פנים שהוא פרופסור קווירל."

"זה מתבקש?" אמרה פרופסור מקגונגל. "מרלין הקדוש..."

"באמת, ילד?" שאל עין-הזעם מודי, עינו הכחולה מסתחררת במהירות. "הייתי אומר שזה קצת... פרנואידי."

אתה לא מכיר את פרופסור קווירל, הארי לא אמר. "זו תיאוריה שקל לבדוק," אמר הארי בקול רם. "פשוט תבדוק האם המורה להתגוננות זוכר משהו מהמלחמה שדיויד מונרו האמיתי היה יודע. אם כי אני מניח שאם הוא מגלם את התפקיד של דיויד מונרו שמעמיד פנים שהוא מישהו אחר, יש לו תירוץ טוב להעמיד פנים שהוא מעמיד פנים שהוא לא יודע על מה אתה מדבר –"

"קצת פרנואידי," אמר הגבר המצולק, קולו עולה. "לא פרנואידי מספיק! עירנות מתמדת! תחשוב על זה, נערי – מה אם דיויד מונרו האמיתי מעולם לא חזר מאלבניה?"

השתררה שתיקה.

"אני מבין..." אמר הארי.

"כמובן שאתה מבין," אמרה פרופסור מקגונגל. "אל תשימו לב אליי, בבקשה. אני פשוט אשב פה בשקט ואצא מדעתי."

"בעבודה מהסוג הזה, אתה לומד שישנם שלושה סוגים של קוסמי אופל," אמר מודי בנימה קודרת; השרביט שלו לא היה מכוון על איש, הוא היה בזווית קלה מטה, אבל הוא היה בידו. הוא מעולם לא עצב את ידו מהרגע שנכנס לחדר. "ישנם קוסמי אופל שיש להם שם אחד. ישנם קוסמי אופל שיש להם שני שמות. וישנם קוסמי אופל שמחליפים שמות כמו שאתה ואני מחליפים בגדים. אני ראיתי את 'מונרו' שובר שלושה אוכלי מוות כמו זרדים. אין הרבה קוסמים כל כך טובים בגיל ארבעים וחמש. דמבלדור, אולי, אבל לא הרבה אחרים."

"אולי זה נכון," אמר המורה לשיקויים מהמקום בו ארב. "אבל מה עם זה, עין-הזעם? תהא אשר תהא זהותו, מונרו בוודאי היה אויבו של אדון האופל. שמעתי אוכלי מוות מקללים את שמו אפילו אחרי שחשבו שהוא מת. הם חששו ממנו מאוד."

"כשזה נוגע למורים להתגוננות מפני כוחות האופל," אמרה פרופסור מקגונגל בקול מדוקדק, "אני מוכנה לקבל את זה ולומר תודה."

מודי הסתובב להביט בה במבט זועם. "איפה לעזאזל 'מונרו' היה כל השנים שנעלם בהן, אה? אולי הוא חשב שיוכל לעשות לעצמו שם בבריטניה בכך שיתנגד לוולדי, ונעלם בדיוק כשגילה שהוא טועה. אז למה שיחזור עכשיו, הא? מה התוכנית החדשה שלו?"

"הוא, אה..." הארי ניסה בהיסוס. "הוא אומר שהוא תמיד רצה להיות מורה דגול להתגוננות מפני כוחות האופל משום שכל הקוסמים הלוחמים הגדולים ביותר לימדו בהוגוורטס. והוא סוג של כן מורה מדהים להתגוננות מפני כוחות האופל, למעשה... כלומר, אם הוא פשוט רצה להעמיד פנים, הוא היה יכול לעשות עבודה הרבה פחות טובה..."

פרופסור מקגונגל הנהנה בנחרצות.

"נאיבי," אמר מודי בנימה שטוחה. "אני מניח שלא תהיתם אם המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שלכם סידר את כל בית מונרו שיימחק?"

"מה?" קראה פרופסור מקגונגל.

"הקוסם המסתורי שלנו שומע על ילד אבוד מבית עתיק-יומין בבריטניה," אמר מודי. "נכנס לנעליו של 'דיוויד מונרו', אבל מתרחק ממשפחת מונרו האמיתית. אבל בסופו של דבר המשפחה תשים לב שמשוהו לא בסדר. אז המתחזה הזה איכשהו מעודד את וולדי למחוק את כולם - אולי מדליף סיסמה להגנות שלהם שהם נתנו לו - ואז הוא לורד בקסמהדרין!"

נראה שהתחולל קרב בתודעה של הארי בין הפלפאף אחת, שמעולם לא בטח במורה להתגוננות מלכתחילה; והפלפאף שתיים, שהיה הרבה יותר מדי נאמן לידידו של הארי, פרופסור קווירל, מכדי להאמין למשהו כזה רק משום שמודי אמר.

זה באמת קצת ברור, עם זאת, ציין החלק הסלית'ריני שלו. כלומר, אתה באמת מאמין שבנסיבות טבעיות, מישהו יסיים בתור היוורש האחרון לבית עתיק-יומין וגם לורד וולדמורט יהרוג את המשפחה שלו וגם הוא מוכרח לנקום את מות הסנסיי שלו לאומנויות לחימה? אם כבר, הייתי אומר שהוא הגזים בניסיון למצב את הזהות החדשה שלו בתור הגיבור הספרותי המושלם. דברים מהסוג הזה לא קורים בחיים האמיתיים.

זה מגיע מיתום שגדל בלי לדעת על המורשת שלו, העיר המבקר הפנימי של הארי. שיש עליו נבואה. אתה יודע, אני לא חושב שקראנו פעם סיפור על שני גיבורים שקולים בגורלם שמתחרים לראות מי קלישאתי מספיק כדי להביס את הנבל -

כן, ענה הארי המרכזי מעל לצלילי הוורופ ברקע, יש לנו חיים ממש עצובים ואתה לא עוזר.

יש רק דבר אחד לעשות בשלב הזה, אמר רייבנקלו. וכולנו יודעים מה זה, אז למה להתווכח?

אבל, השיב הארי, איך אנחנו יכולים לבדוק בצורה ניסויית האם פרופסור קווירל הוא דיוויד מונרו המקורי? כלומר, איזה מין בר-תצפית מתנהג בצורה שונה כתלות בהאם הוא דיוויד מונרו האמיתי או מתחזה?

"מה אתה רוצה שאעשה בקשר לזה, עין-הזעם?" דרשה פרופסור מקגונגל. "אני לא יכולה -"

"את יכולה," אמר הגבר המצולק, מביט בה במבט יוקד. "פשוט תפטרי את המורה המזורגג להתגוננות מפני כוחות האופל."

"אתה אומר את זה כל שנה," אמרה פרופסור מקגונגל.

"כן, ואני תמיד צודק!"

"עירנות מתמדת או לא, אלאסטור, חייבים ללמד את התלמידים!"

מודי נחר. "בה! אני נשבע שהקללה נעשית גרועה משנה לשנה, ואתם מסרבים יותר ויותר לשחרר אותם. פרופסור קווירל היקר שלך יצטרך להיות גרינדלולד במסווה כדי שיפוטרי!"

"באמת?" הארי לא היה מסוגל שלא לשאול. "כלומר, האם הוא באמת יכול להיות -"

"אני בודק את התא של גרינדי כל חודשיים," אמר מודי. "הוא עדיין היה שם במרץ."

"האם האדם שבתא שלו יכול להיות מתחזה?"

"אני עושה בדיקת דם לוודא את הזהות שלו, בן."

"איפה אתה שומר את הדם שאתה משתמש בו להשוואה?"

"במקום בטוח." משהו דומה לחיוך מתח את השפתיים המצולקות. "האם שקלת את משרד ההילאים אחרי שתסיים ללמוד?"

"אלאסטור," אמרה פרופסור מקגונגל בחוסר רצון. "למורה להתגוננות באמת יש... מצב בריאותי. אני מניחה שתאמר שזה מחשיד בפני עצמו - אבל אין ביטחון שיהיה זה דבר רע שיעשה שימנע מאיתנו לחדש את העסקתו."

"כן, התנומות הקטנות שלו," אמר מודי בנימה אפלה. "אמיליה חושבת שהוא נקלע לדרכה של קללה מדרגה גבוהה. נשמע לי כמו טקס אפל שהשתבש!"

"אין לך שום הוכחה לזה!" אמרה פרופסור מקגונגל.

"הבחור יכול באותה מידה ללבוש שלט שכתוב עליו 'קוסם אופל' באותיות ירוקות זוהרות מעל הראש שלו."

"אה..." אמר הארי. זה לא נראה כמו זמן טוב במיוחד לשאול מה מר מודי חושב על עמדת ה'לא כל טקסי הקורבן הם מרושעים'. "סלח לי, אבל אמרת מקודם שפרופסור קווירל - אני מתכוון לדיוויד מונרו הישן - אני מתכוון למונרו משנות השבעים - בכל מקרה, אמרת שהאיש הזה השתמש בקללה ההורגת. מה זה אומר? האם מישו חייב להיות קוסם אופל בשביל להשתמש בה?"

מודי הניד בראשו. "אני השתמשתי בה בעצמי. כל מה שדרוש זה כוח ומצב רוח מסוים." השפתיים המחייכות חשפו שיניים. "הפעם הראשונה שהטלתי אותה הייתה על קוסם בשם גרלד גרייס, אתה יכול לשאול אותי מה הוא עשה אחרי שתסיים ללמוד בהוגוורטס."

"אבל למה אין-עליה-מחילה, אם כך?" שאל הארי. "כלומר, גם קללת החיתוך יכולה להרוג מישו. אז למה עדיף להשתמש ברדוקטו מאשר באבדה קדב-"

"סתום את הפה שלך!" אמר מודי בחדות. "מישהו עשוי להבין את זה לא נכון, שאתה אומר את הלחש הזה. אתה נראה צעיר מכדי להטיל אותו, אבל יש דבר כזה שנקרא פולימיצי. ותשובה על השאלה שלך, יש שתי סיבות שהלחש הזה בספר השחור ביותר. הסיבה הראשונה היא שהקללה ההורגת פוגעת ישירות בנשמה, והיא תמשיך להתקדם עד שתפגע באחת. דרך מגנים. דרך קירות. יש סיבה שלהילאים שנלחמו באוכלי מוות היה אסור להשתמש בה לפני חוק מונרו."

"אה", אמר הארי. "זו באמת נשמעת כמו סיבה מצוינת לאסור -"

"לא סיימתי, בן. הסיבה השנייה היא שהקללה ההורגת לא דורשת רק הרבה קסם. אתה צריך להתכוון לזה. אתה צריך לרצות שמישהו ימות, ולא למען טובת הכלל. להרוג את גרייס לא החזיר את בלייר רוש, או את ניית'ן רהפוס, או את דיוויד קפיטו. זה לא היה בשביל צדק, או כדי למנוע ממנו לעשות את זה שוב. רציתי שהוא ימות. אתה מבין עכשיו, נערי? אתה לא צריך להיות קוסם אפל כדי להשתמש בקללה הזו - אבל אתה גם לא יכול להיות אלבוס דמבלדור. ואם עצרו אותך בגלל שהרגת איתה, אין שוב הגנה."

"אני... מבין", מלמל הילד-שנשאר-בחיים. אתה לא יכול לרצות שהאדם ימות בערך אינסטרומנטלי בדרך לתוצאה חיובית עתידית, אתה לא יכול להטיל את זה אם אתה מאמין שזה רוע הכרחי, אתה צריך באמת לרצות שהוא ימות כדי שיהיה מת, בתור ערך טרמינלי בפונקציית התועלת שלך. העדפה מגולמת בקסם למוות על פני חיים, מכה ישירות במישור של כוח חיים טהור... זה באמת נשמע כמו לחש שקשה לחסום."

"לא קשה", ירה מודי. "בלתי אפשרי."

הארי הנהן בחומרה. "אבל דיוויד מונרו - או מי שלא יהיה - השתמש בקללה ההורגת נגד אוכלי מוות לפני שהם מחקו את המשפחה שלו. זה אומר שהוא היה צריך כבר לשנוא אותם? נגיד, הסיפור על אומנויות הלחימה כנראה נכון?"

מודי הניד בראשו קלות. "אחת מהאמיתות האפלות בנוגע לקללה ההורגת, בן, היא שברגע שהטלת אותה בפעם הראשונה, לא דרושה כל כך הרבה שנאה לעשות זאת שוב."

"היא פוגעת בתודעה?"

מודי הניד בראשו שוב. "לא. ההריגה היא זו שעושה את זה. רצח קורע את הנשמה - אבל זה בדיוק כמו עם הקללה החותכת. הקללה ההורגת לא סודקת את הנשמה. היא פשוט דורשת נשמה סדוקה כדי להטילה." אם הייתה הבעה עצובה על הפנים המצולקות, היא לא ניתנה לקריאה. "אבל זה לא אומר לנו הרבה על מונרו. אלה

כמו דמבלדור שלעולם לא יוכלו להטיל את הקללה כל חייהם, משום שהם לעולם לא ייסדקו לא משנה מה – הם הנדירים, נדירים מאוד. דרוש רק סדק קטן.”

בחזה של הארי הייתה תחושה כבדה ומוזרה. הוא תהה מה זה בדיוק אומר, שלילי פוטר ניסתה להטיל על לורד וולדמורט את הקללה ההורגת בנשימתה האחרונה. אבל זה בטח נסלח, זה נכון וטוב שאם תשנא את הקוסם האפל שבא להרוג את התינוק שלה, לועג לה על שהיא לא יכולה לעצור אותו. יש משהו לא בסדר בך כהורה אם אתה לא יכול להטיל אבדה קדברה במצב כזה. ושום לחש אחר לא היה חודר את המגינים של אדון האופל; אתה מוכרח לפחות לנסות לשנוא את אדון האופל מספיק כדי לרצות שימות כדי שימות, אם זו הדרך היחידה להציל את התינוק שלך.

דרוש רק סדק קטן...

”מספיק,” אמרה פרופסור מקגונגל. ”מה אתה רוצה שנעשה?”

חיובו של מודי התעוות. ”טיפטרי מהמורה להתגוננות וטראי אם כל הצרות שלך נעלמות באורח מסתורי. אני מתערב איתך על אונייה שזה מה שיקרה.”

פרופסור מקגונגל נראתה כאילו היא סובלת. ”אלאסטור – אבל – האם אתה תעביר את השיעורים –”

”הא! אמר מודי. ”אם אי פעם אומר כן לשאלה הזו, תבדקו אותי לפולימיצי, משום שזה לא אני.”

”אני אבחן את זה בצורה ניסויית,” אמר הארי. ואז, כשכולם הביטו בו, ”אני אשאל את פרופסור קווירל שאלה שדיויד מונרו האמיתי היה יודע – כמו מי עוד היה בסלית’רין במחזור של 1945, או משהו כזה – בתקווה שזה לא יעורר חשד. זו לא תהיה הוכחה חותכת, הוא היה יכול ללמוד את התפקיד, אבל זו תהיה ראייה. אבל עדיין, מר מודי, אפילו אם פרופסור קווירל הוא לא מונרו המקורי, אני לא בטוח שלהיפטר ממנו זו פעולה חופשית. הוא הציל את חיי פעמיים –”

”מה? דרש מודי. ”מתי? איך?”

”פעם אחת כשהפיל חבורה של מכשפות שזימנו אותי לעבר הקרקע, פעם אחת כשהבין שהסוהרסן שואב אותי דרך השרביט שלי. ואם פרופסור קווירל לא היה זה שסידר את דראקו מאלפוי, אז הוא הציל את חיי, והעניינים היו גרועים בהרבה אם לא היה עושה זאת. אם המורה להתגוננות לא עומד מאחורי זה – הוא לא מישהו שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו פשוט להיפטר ממנו.”

פרופסור מקגונגל הנהנה בתקיפות.

השערה: סוורוס סנייפ

(ה-8 באפריל, 1992, 9:03 בערב)

הארי ופרופסור מקגונגל עמדו כעת על המדרגות המסתובבות לאיטן, פונות מבלי לרדת; או לפחות הארי אחד עמד על המדרגות הללו – שלושת העצמיים האחרים שלו נותרו מאחור במשרד המנהל.

"אני יכול לשאול אותך שאלה פרטית?" שאל הארי, אחרי שחשב שהתרחקו מספיק כדי שלא יישמעו. "ובמיוחד, פרטית ביחס למנהל."

"כן", אמרה פרופסור מקגונגל, לא ממש נאנחת. "אם כי אני מקווה שאתה מבין שאני לא יכולה לעשות שום דבר שמתנגש עם החובות שלי ל-"

"כן", אמר הארי, "על זה בדיוק אני צריך לשאול אותך. לפני הקסמהדרין, כשלוציוס מאלפוי אמר שהרמיוני לא שייכת לבית פוטר ושהוא לא ייקח את הכסף, את אמרת להרמיוני איך להישבע את השבועה. אני רוצה לדעת, אם משהו כזה יעלה שוב, האם המחויבות הראשונה שלך היא לתלמידת הוגוורטס הרמיוני גריינג'ר, או לראש מסדר עוף-החול, אלבוס דמבלדור."

מפרופסור מקגונגל נראתה כאילו מישהו הכה אותה בפנים עם מחבת בישול מברזל יצוק, לפני כמה דקות, והרגע נאמר לה שמישהו עומד לעשות זאת שוב, ושאסור לה להירגע.

הארי נרתע קצת בעצמו. מתישהו לאורך הדרך הוא צריך לאמץ לעצמו הרגל לא לנסח דברים בצורה הכי קשה שאפשר.

הקירות הסתובבו סביבם, מאחוריהם, ואיכשהו, הם ירדו.

"הו, מר פוטר", אמרה פרופסור מקגונגל בנשיפה איטית. "הלזואי שלא היית שואל אותי שאלות כאלה... הו, הארי, לא חשבתי אז, כלל לא. רק ראיתי הזדמנות לעזור לעלמה גריינג'ר ו... כן מויינתי לגריפינדור, אחרי הכל."

"יש לך הזדמנות לחשוב עכשיו", אמר הארי. זה לא יצא כמו שצריך, אבל הוא מוכרח לומר זאת בכל מקרה, משום ש - "אני לא מבקש ממך להיות נאמנה לי. אבל אם את יודעת - אם את כן בטוחה - מה תעשי כשזה מגיע לתלמיד הוגוורטס חף מפשע מול מסדר עוף-החול בפעם השנייה..."

אבל פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "אני לא בטוחה", לחשה המורה לשינוי-צורה. "אני לא יודעת אם הייתה זו הבחירה הנכונה אפילו אז. אני מצטערת. אני לא יכולה להחליט דברים נוראים כאלה!"

"אבל את תעשי משהו אם זה יקרה שוב", אמר הארי. "חוסר בחירה היא גם בחירה. את לא יכולה פשוט לדמיין שאת עושה בחירה מיידית?"

"לא", אמרה פרופסור מקגונגל, נשמעת מחוזקת מעט; והארי הבין שהוא הציע לה בטעות דרך החוצה. המילים הבאות של הפרופסור איששו את חששותיו. "בחירה נוראה שכזו, מר פוטר - אני חושבת שמוטב שלא אבחר עד שאהיה מוכרחה."

הארי נאנח אנחה מנטאלית. הוא הניח שאין לו זכות לצפות מפרופסור מקגונגל לומר משהו אחר. בדילמה מוסרית שבה אתה מפסיד משהו כן או כן, לעשות את הבחירה ירגיש רע כן או כן, אז אתה יכול לחסוך לעצמך זמנית מעט כאב מנטלי בכך שתסרב להחליט. במחיר של לא להיות מסוגל לתכנן שום דבר מראש, ובמחיר של הטייה עצומה לטובת חוסר פעולה או להמתין עד שיהיה מאוחר מדי... אבל אתה לא יכול לצפות ממכשפה לדעת את זה. "בסדר", אמר הארי.

אם כי זה לא היה בסדר, לא באמת. דמבלדור אולי ירצה שהחוב יוסר, גם פרופסור קווירל ירצה שהארי לא יימצא בחוב הזה. ואם המורה להתגוננות הוא באמת דיוויד מונרו, or could convincingly appear to be, David Monroe, אז לורד וולדמורט לא השמיד את בית מונרו, טכנית. ובמקרה כזה מישהו עשוי להעביר

החלטה בקסמהדרין שמבטלת את מעמד האצולה של בית פוטר, שניתן לו על שנקם את חורבנו של בית מונרו עתיק-היומין.

ובמקרה כזה, שבועת האמונים של הרמיוני לבית פוטר תהיה בטלה ומבוטלת.

או אולי לא. הארי לא ידע דבר על העניינים החוקיים, במיוחד לא האם בית פוטר יקבל את הכסף *במזרה* אם מישהו יצליח לשלוח את הרמיוני לאזקבאן. רק בגלל שאיבדת משהו, אין זה אומר שהתשלום חוזר אליך, מבחינה חוקית. הארי לא היה בטוח והוא לא העז לשאול פרקליט קסום...

...יהיה נחמד להיות מסוגל לבטוח בלפחות מבוגר אחד שייקח את הצד של הרמיוני במקום את זה של דמבלדור, אם עניין כזה יאיים לעלות שוב.

המדרגות עליהן עמדו חדלו מלהסתובב, והם ניצבו לפני הגבים של גרגויילי האבן הגדולים, שזזו הצידה ברעש, חושפים את המסדרון.

הארי צעד החוצה -

יד תפסה בכתפו של הארי.

"מר פוטר, אמרה פרופסור מקגונגל בקול נמוך, "למה אמרת לי לפקוח עין על פרופסור סנייפ?"

הארי הסתובב שוב.

"אמרת לי לפקוח עין, ולראות אם הוא השתנה, המשיכה פרופסור מקגונגל, נימת קולה מלאה דחיפות. "למה אמרת את זה, מר פוטר?"

לקח להארי רגע, בשלב זה, לחשוב לאחור ולהיזכר למה באמת אמר את זה. הארי ונוויל הצילו את לסאת' לסטריינג' מבריונים, ואז הארי התעמת עם סוורוס במסדרון ואז, לפחות על פי מילותיו של המורה לשיקויים, 'כמעט מת' -

"גיליתי משהו שגרם לי לדאוג, אמר הארי לאחר רגע. "ממישהו שהכריח אותי להבטיח שלא אספר לאיש." סוורוס הכריח את הארי להבטיח שלא יחלוק את השיחות שלהם עם איש, והארי עדיין היה כבול על ידי ההבטחה הזו.

"מר פוטר -" החלה פרופסור מקגונגל, ואז נשפה, הבזק החדות נעלם במהירות כמו שהופיע. "לא משנה. אם אינך יכול לומר, אינך יכול לומר."

"למה את שואלת?" שאל הארי.

פרופסור מקגונגל נראתה כאילו היא מהססת -

"בסדר, אני אהיה ספציפי יותר," אמר הארי. אחרי שפרופסור קווירל עשה את זה לו כמה פעמים, הארי התחיל לקלוט את זה. "איזה שינוי כבר ראית בפרופסור סנייפ שאת מנסה להחליט האם לספר לי עליו?"

"הארי -" המורה לשינוי-צורה אמרה, ואז סגרה את פיה.

"ברור שאני יודע משהו שאת לא יודעת", אמר הארי בסיוע. "את רואה, זו הסיבה שאנחנו לא תמיד יכולים לדחות ניסיון לבחור בדילמות המוסריות הנוראיות שלנו."

פרופסור מקגונגל עצמה את עיניה, נשמה נשימה עמוקה, צבטה את גשר אפה כמה פעמים. "בסדר", היא אמרה. "זה דבר עדין... אבל מדאיג. איך אני יכולה לנסח את זה... מר פוטר, האם קראת הרבה ספרים שילדים צעירים לא אמורים לקרוא?"

"קראתי את כולם."

"כמובן שקראת. טוב... אני לא ממש מבינה את זה בעצמי, אבל מאז שסוורוס מועסק בבית הספר הזה, משחר לטרף בגלימה המוכתמת האיומה הזו, ישנו סוג מסוים של נערות שבוהות בו בעיניים כלות -"

"את אומרת את זה כאילו זה דבר רע?" אמר הארי. "כלומר, אם יש משהו שכן הבנתי מהספרים הללו הוא שאתה לא אמור להטיל ספק בהעדפות של אנשים."

פרופסור מקגונגל הביטה בהארי במבט מאוד מוזר.

"כלומר", אמר הארי שוב, "ממה שקראתי, כשאיה קצת יותר מבוגר יש משהו כמו 10% סיכוי שאני אחשוב שפרופסור סנייף מושך, והדבר החשוב בשבילי הוא פשוט לקבל את מה שאני -"

"בכל מקרה, מר פוטר, סוורוס תמיד היה אדיש לחלוטין למבטים של הנערות הצעירות הללו. אבל עכשיו -" פרופסור מקגונגל נראתה כאילו הבינה משהו פתאום, והרימה את ידיה להתרות, "אנא אל תטעה בכוונתי, פרופסור סנייף בהחלט לא ניצל אף אחת מהמכשפות הצעירות! בהחלט לא! הוא מעולם לא חייך לעבר אחת מהן, לא ששמעתי. הוא אמר לנערות הצעירות להפסיק לבהות בו. ואם הן ממשיכות לבהות בו, הוא מסב את מבטו. זאת ראיתי במו עיניי."

"אה..." אמר הארי. "סליחה, אבל זה שקראתי את הספרים הללו לא אומר שהבנתי אותם. מה כל זה אומר?"

"שהוא מבחין", אמרה פרופסור מקגונגל בקול נמוך. "זה דבר עדין, אבל כעת משראיתי זאת, אני משוכנעת. זה אומר... אני חוששת מאוד... שהקשר שהחזיק את סוורוס לאלבוס... אולי נחלש, או אפילו נשבר."

... = 2 + 2

"סנייף ודמבלדור?" ואז הארי שמע את המילים שיצאו מפיו והוסיף במהירות, "לא שיש משהו רע בזה -"

"לא!" אמרה פרופסור מקגונגל. "הו, for pity's sake - אני לא יכולה להסביר לך את זה, מר פוטר!"

האסימון נפל לבסוף.

הוא עדיין היה מאוהב באימא שלי?

זה היה משהו בין עצוב בצורה יפהפיה, ועלוב, במשך חמש שניות לפני שהאסימון השלישי נפל.

כמובן, זה היה לפני שנתתי לו עצות מועילות במערכות יחסים רומנטיות.

"אני מבין", אמר הארי בזהירות לאחר כמה רגעים. יש זמנים שבהם לומר 'אופס' פשוט לא מספיק. "את צודקת, זה לא סימן טוב."

פרופסור מקגונגל כיסתה את פניה בידיה. "מה שאתה חושב עליו, ואני מבטיחה לך שזה גם טעות, אני לא רוצה לשמוע על זה, לעולם."

"אז..." אמר הארי. "אם, כמו שאמרת, הקשר שהחזיק את פרופסור סנייף לדמבלדור באמת נשבר... מה הוא יעשה?"

שתיקה ארוכה השתררה.

מה הוא יעשה?

מינרונה הורידה את ידיה, מביטה מטה אל פניו המורמות של הילד-שנשאר-בחיים. שאלה פשוטה אחת לא הייתה אמורה לגרום לה כזו מצוקה. היא הכירה את סוורוס במשך שנים; שניהם התחברו, בצורה מוזרה, על ידי הנבואה ששניהם שמעו. אם כי מינרונה חשדה, ממה שידעה על חוקי הנבואות, שהיא רק שמעה אותה במקרה. היו אלה מעשיו של סוורוס שהביאו להגשמת הנבואה. והאשמה, שברון הלב שנבע מההחלטה הזו, עינה את המורה לשיקויים במשך שנים. היא לא הייתה מסוגלת לדמיין מי היה סוורוס בלעדי זה. התודעה שלה הייתה ריקה כשניסתה לדמיין; המחשבות שלה קלף חלק.

בוודאי שסוורוס אינו הגבר שהיה פעם, האדם הכועס והשוטה שהביא את הנבואה לוולדמורט בתמורה לקבלה לאוכלי המוות. היא הכירה אותו במשך שנים, ובוודאי סוורוס כבר אינו האדם הזה...

האם היא באמת מכירה אותו בכלל?

האם מִי־שהו ראה אי פעם את סוורוס סנייף האמיתי?

"אני לא יודעת," אמרה פרופסור מקגונגל לבסוף. "אני באמת לא יודעת כלל. אני לא יכולה לדמיין אפילו. האם אתה יודע על כך משהו, מר פוטר?"

"אה..." אמר הארי. "אני חושב שאני יכול לומר שהראיות שלי מצביעות לאותו כיוון כמו שלך. כלומר, הן מגדילות את הסבירות שפרופסור סנייף כבר לא מאוהב באימא שלי."

פרופסור מקגונגל עצמה את עיניה. "אני מרימה ידיים."

"אני לא יודע על שום דבר רע שעשה חוץ מזה, עם זאת," הוסיף הארי. "אני מניח שהמנהל אישר לך לשאול אותי על זה?"

פרופסור מקגונגל הסבה ממנו את פניה, מביטה בקיר. "בבקשה אל, הארי."

"בסדר," אמר הארי, ופנה ומיהר אל המסדרונות, שומע את פרופסור מקגונגל הולכת לאט יותר בעקבותיו, ואת קול הרעם של הגרגויילים שחוזרים למקומם.

היה זה בבוקר שאחרי הבא, במהלך שיעור שיקויים, ששיקוי העמידות לקור של הארי גלש מהקדרה שלו בקצף ירוק וריח מחליא מעט, ופרופסור סנייף, נראה יותר מיואש מנגעל, אמר להארי להישאר אחרי השיעור. להארי

היו חשדות משלו בנוגע לעניין הזה, וברגע ששאר התלמידים יצאו – הרמיוני, כהרגלה בימים האחרונים, הייתה הראשונה לצאת מהדלת – הדלת נטרקה וננעלה מאחורי התלמידים העוזבים.

”אני מתנצל על שהרסתי את השיקוי שלך, מר פוטר, ” אמר בשקט סוורוס סנייפ. על פניו הייתה הבעה מוזרה שהארי ראה רק פעם אחת לפני כן, במסדרון, לפני זמן מה. ”זה לא יבוא לידי ביטוי בציון שלך. אנא שב.”

הארי התיישב ליד שולחנו, ממלא את הזמן בניקוי עוד קצת מהכתם הירוק שעל משטח העץ, בעוד המורה לשיקויים אומר כמה לחשי פרטיות.

כשהמורה לשיקויים סיים, הוא דיבר שוב. ”אני... לא יודע כיצד לגשת לנושא, מר פוטר, אז פשוט אומר זאת... לפני הסוהרסן, השגת מחדש את זיכרון הלילה שבו מתו הוריי?”

הארי הנהן בשתיקה.

”אם... אני יודע שזה לא זיכרון נעים, אבל... אם תוכל לספר לי מה קרה...?”

”למה?” שאל הארי. קולו היה רציני, בהחלט לא לועג לפנים המפצירות שהארי מעולם לא ציפה לראות מהאיש הזה. ”אני לא חושב שזה יהיה משהו נעים גם בשבילך, פרופסור –

קולו של המורה לשיקויים היה כמעט לחישה. ”דמיינתי זאת כל לילה בעשר השנים האחרונות.”

אתה יודע, אמר הצד הסלית'ריני של הארי, יכול להיות שזה לא רעיון כזה טוב לתת לו סגירת מעגל, אם הנאמנויות מבוססות-האשמה שלו כבר רעועות –

שתוק. נדחה.

זה לא משהו שהארי באמת יכול לסרב לו. הוא קיבל הצעה אחת מהצד הסלית'ריני שלו, וזה הכל.

”האם תאמר לי בדיוק איך יצא ששמעת את הנבואה?” שאל הארי. ”אני מצטער שאני עושה מזה עסקה, אני כן אספר לך אחר כך, אלא שזה יכול להיות ממש חשוב –

”אין הרבה לומר. באתי להתראיין על ידי סגנית המנהל לתפקיד המורה לשיקויים, ולכן המתנתי מחוץ לחדר בפונדק ראש החזיר כשהמועמדת לפניי, סיביל טרלוני, באה לתפקיד המורה לגילוי-עתידות. ברגע שטרלוני סיימה לדבר ברחתי, זונח את ההזדמנות שלי ללמד בהוגוורטס, והלכתי לאדון האופל.” פניו של המורה לשיקויים היו מתוחות וקפוצות. ”אפילו לא עצרתי לחשוב מדוע החידה הזו נפלה לידיי, לפני שמכרתי אותה לאחר.”

”ריאיון עבודה?” אמר הארי. ”שבו אתה ופרופסור טרלוני במקרה הגשתם את מועמדותכם, ופרופסור מקגונגל ראייתה? זה נראה... כמו צירוף מקרים גדול למדי...”

”חוזים הם כלי המשחק של הזמן, מר פוטר. צירוף מקרים נמצא מתחתיהם, והם מעליו. אני הייתי זה שנועד לשמוע את הנבואה ולהפוך לשוטה שלה. נוכחותה של מינרובה לא שינתה את מה שקרה. לא היה שום לחש זיכרון כמו שחשבת, אני לא יודע מדוע חשבת זאת, אבל לא היה שום לחש זיכרון, לא יכול להיות שום לחש זיכרון. לקול של חוזה יש איכות, אניגמה שאפילו ביאור-הכרה לא יכול לחלוק, איך אפשר להטמיע זאת בזיכרון מזויף? אתה חושב שאדון האופל יאמין למילים שלי? אדון האופל לקח את תודעתי וראה את התעלומה, אפילו אם לא היה מסוגל לאחוז בה, וכך הוא ידע שהנבואה אמיתית. אדון האופל היה יכול להרוג אותי שם, אחרי שלקח את מה שרצה – הייתי שוטה בהחלט שהלכתי אליו – אבל הוא ראה בי משהו שאני לא מכיר, ולקח

אותי לאוכלי המוות, אם כי בתנאים שלו ולא בשלי. כך גרמתי לכך, גרמתי להכל, מראשית עד אחרית, תמיד במעשיי שלי. "קולו של סוורוס נעשה ניחר למדי, פניו היו מלאות בכאב חשוף. "כעת אמור לי, בבקשה, כיצד לילי מתה?"

הארי בלע את רוקו פעמיים, והחל לשחזר.

"ג'יימס פוטר צעק לילי לברוח איתי, שהוא יעכב את אתה-יודע-מי."

"אתה-יודע-מי אמר - "הארי עצר, צמרמורות עוברות על עורו, שריריו שלו מתכווצים כאילו הוא מתכוון להתקף. הזיכרון חזר בעוצמה, מלווה בקור ובאפלה. "הוא השתמש... בקללה ההורגת... ואז הוא עלה למעלה איבשהו, אני חושב שהוא בטח עף, אני לא זוכר צעדים על המדרגות או משהו כזה... ואז אימא שלי אמרה, 'לא, לא את הארי, בבקשה לא את הארי!' או משהו כזה, ואדון האופל - הקול שלו היה כל כך גבוה, כמו מים ששורקים מקומקום רק קר - אדון האופל אמר - "

זוזי הצידה, אישה! לא בשבילך באתי, אלא בשביל התינוק.

המילים היו ברורות מאוד בזיכרונו של הארי.

"- הוא אמר לאימא שלי לזוז מהדרך, שהוא בא רק בשבילי, ואימא שלי התחננה לרחמים, ואדון האופל אמר - "

אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס.

"- שהוא נדיב ושהוא נותן לה הזדמנות לברוח, אבל הוא לא יטרח להילחם בה, ושאפילו אם היא תמות, היא לא יכולה להציל אותי - "קולו של הארי היה לא יציב, "- אז היא צריכה לזוז לו מהדרך. ואז אימא שלי התחננה בפני אדון האופל שיקח את חייה במקום את שלי - ואדון האופל - אדון האופל אמר לה - והקול שלו היה נמוך יותר אז, כאילו הוא מפסיק פוזה - "

טוב ויפה, אני מקבל את העסקה.

"- הוא אמר שהוא מקבל את ההצעה שלה, ושהיא צריכה לעזוב את השרביט שלה כדי שיוכל להרוג אותה. ואז אדון האופל חיכה, פשוט חיכה. אני, אני לא יודע מה לילי פוטר חשבה, זה לא היה הגיוני מלכתחילה אפילו, מה שהיא אמרה, זה לא כאילו אדון האופל יהרוג אותה ואז פשוט ילך, כשהוא בא לשם בשבילי. לילי פוטר לא אמרה כלום, ואז אדון האופל התחיל לצחוק עליה וזה היה נורא ואז - ואז היא ניסתה סוף סוף את הדבר היחיד שלא היה לנטוש אותי או פשוט לוותר ולמות. אני לא יודע אם היא הייתה יכולה אפילו, אם הקסם היה עובד עבודה, אבל כשאתה חושב על זה, היא היתה חייבת לנסות. הדבר האחרון שאימא שלי אמרה היה 'אבדה ק-' אבל אדון האופל התחיל את הקללה שלו ברגע שאמרה 'אב' והוא אמר את זה בפחות מחצי שנייה והיה הבזק של אור ירוק ואז - ואז - ואז - "

"זה מספיק."

לאט, כמו גופה שצפה אל פני המים, הארי חזר מאיפה שהיה.

"זה מספיק," אמר המורה לשיקויים בקול ניחר. "היא מתה... לילי מתה בלי כאב, אם כך? אדון האופל... לא עשה לה שום דבר, לפני שמתה?"

היא מתה בחושבה שנכשלה, ושאדון האופל הולך להרוג את התינוק שלה. זה פָּאָב.

"הוא - אדון האופל לא עינה אותה -" אמר הארי. "אם זה מה שאתה שואל."

מאחורי הארי, הדלת נפתחה.

הארי עזב.

היה זה יום שישי, ה-10 באפריל, 1992.